İsrail şiddetinin kökeni
Tony Cliff
sayfa: 9

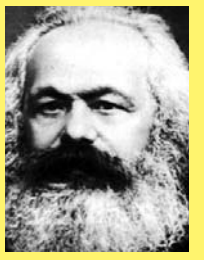

Dünyayı yorumlama değiştir
Marx-Engels
sayfa: 10

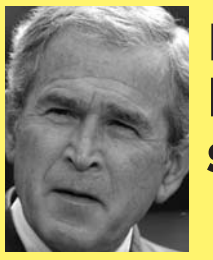

Bush gidiyor
Bir papuç da sen fırlat
sayfa: 5

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 347 ■ 16 Ocak 2009 ■ 1 YTL

2009'da darbe yapmaya hazırlanıyorlardı

Evinde silah yakalattığı için kaçan Yarbay Erdönmez teslim oldu. Ergenekoncu subayın yakalattığı krokiden yeni bir cephanelik çıktı. Plastik patlayıcılar, roketatarlar, lav silahları, seri numaraları kazınmış el bombaları, tüfekler çıktı. Bir tek tank eksikti!

Genelkurmay askeri soruşturma başlattı. İbrahim Şahin'e verilen iç güvenlik müsteşarlığının "gerçeğe uygun olmadığını" söyleyen TSK'nın ardından MİT'e de yalanlamaya gitti. Ancak Şahin Ergenekon savcılarına verdiği ifadede açık konuşmuştu.

YARSAV ise Ergenekon'un avukatlığını üstlendi. Yargıçlar ve Savcılar Derneği, Ergenekon operasyonuna savaş açtı. Anayasaya göre kurulduğunu söyleyen bu dernek darbe yanlısı tutumuyla anayasal suç işliyor.

10. dalga, 2009 darbesi için iş üstünde yakalanan Ergenekonculara ağır bir tokat vurdu.

Sayfa 2, 3, 4, 8 ve 10'da

İSRAİL

ÇOCUK KATİLİ

Barış gücü değil küresel eylem

Türkiye'nin de aralarında olduğu bir dizi ülke Gazze'ye barış gücü gönderilmesinden yana olduklarını söylüyor.

Hükümet açıklamalarına göre Türkiye bu barış gücüne katılmaktan yana.

Son olarak "her gün 3 dakika ses çıkar" kararı almak için toplanan DiSK, KESK, TMMOB, Türk Tabipler Birliği, TÜRMOB, Türkiye Barolar Birliği, Türk Eczacılar Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği, TÜDEF ve Çiftçi Sendikaları Federasyonu'da Türkiye'nin Gazze'ye barış gücü göndermesini talep etti.

Dünyanın çeşitli yerlerindeki "barış güçleri"nin ne işe yaradığı biliniyor. Her yerde esas olarak emperyalistler için düzeni korumaya çalışan "barış güçleri" aslında bir işgal ordusu olarak çalışıyor.

sayfa: 6-7

HRANT DİNK

2 yıl önce aramızdan alındı

19 Ocak'ta 2 yıl sonra yine aynı yerdeyiz. Saat 14.30'da tek ses, tek yürek olacağız. Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz diyeceğiz. Hrant'ın katili Ergenekon'dur. Adalet istiyoruz. Gerçeğin üzerinin örtülmesine izin vermeyeceğiz.

Kimleri öldüreceklerdi?

- Sivas Ermeni cemaati lideri Minas Durmaz Güler,

- Özür Diliyoruz kampanyası çağrıcısı, Dur De aktivisti ve AGOS yazarı Baskın Oran,

- Orhan Pamuk'un ağabeyi Şevket Pamuk,

- Alevi Bektaşi Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız,

- Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Başkanı Kazım Genç.

Suikastler hem Ermeni sorununu sorgulayanları susturmak, hem de Aleviler ve Sünniler arasında gerilim yaratarak darbeye zemin hazırlamaktı. Liderleri vurulan Alevilerin cenazede hükümet karşıtı büyük bir gösteri düzenlemeleri bekleniyordu. Cenazede olayların çıkartılması bir sonraki hedefleriydi.

İbrahim Şahin: Kontrgerillanın vazgeçilmez adamı

"Genelkurmay'dan Metin paşa ve Bekir Kalyoncu paşa bana terörle mücadele konusunda müsteşarlık verileceğini, hazırlık yapmam gerektiğini söylediler"

Ergenekon operasyonunun 10. dalgası 2009'da bir darbe tertiplemek isteyenlerin Susurluk çetesi ile bağlantılarını sergileyen özel harekatçı İbrahim Şahin kendisine verilen görevi böyle itiraf ediyordu. Ordunun yanı sıra MİT'le de bağlantılı olan Şahin'in Veli Küçük'ün boşalan koltuğuna oturtulduğu söyleniyor. TSK itiraf basına yansıdığı gün bir bildiri yayınlyarak yalanladı.

Şahin'in evinde bulunduğu kroki sonucu yapılan kazılarda Gölbaşı'ndan bir cephanelik çıktı. Bu cephanelik dünkü darbe girişimleri ile bugünkü arasındaki bağı tartışmasız bir şekilde kurdu. Şahin'in evinde bir suikast listesi bulundu. Ayrıca 30 yaş altı 300 polisin olduğu bir başka liste ele geçti. Bu isimlerin şahin tarafından Ergenekon'a örgütlendiği söyleniyor. Şahin'in ayrıca DTP üyesi 520 kişinin Ermeni olduğunu iddia eden başka bir listeye de sahipti. Ergenekon duruşmasında "Türkiye'de Kürt sorunu yoktur, Ermeni sorunu vardır" diyen Veli Küçük'ün iddiasını kanıtlama işi belli ki halefi Şahin'e düşmüştü. Tutuklanan İbrahim Şahin'in suç dosyası oldukça kabarık:

- Emniyet Müdürü İbrahim Şahin'in yıldızı, 1990'lı yılların başında Mehmet Ağar'ın Emniyet Genel Müdürü olmasıyla parladı. 1993 yılında vekaleten Özel Harekat Dairesi Başkanlığı'na getirildi. Şahin, PKK'yla mücadelede polisin etkin katılımını artırmasını sağlayacak Özel Tim Eğitim Okulu'nu Balıkesir'de açtı.

l Susurluk kazasının ardından ismi kamuoyunda bilinir oldu. Kazada ölen firari hükümlü Abdullah Çatlı'nın yakın arkadaşıydı. Hakkındaki adli soruşturma nedeniyle açığa alındı, kumarhaneler kralı Ömer Lütfi Topal'ın cinayetine karışan özel tim polislerini koruduğu ve MİT görevlisi Tarık Ümit'in kaçırılmasında rol oynadığı gerekçesiyle de soruşturuldu.

l Hakkında tutuklama kararı çıkınca önce kaçtı, 2,5 ay sonra teslim oldu. 6 ay cezaevinde yattı, 12 Eylül 1997' de tahliye edildi. Mart 1999'da Emniyet Genel Müdürlüğü'ne hibe edilen "kayıp silahlar"la ilgili olarak Şahin hakkında dava açıldı.

l 28 Mart 2000'de trafik kazası geçirerek ağır yaralandı. 14 Nisan 2000'de hastanede bilincini kaybetmiş halde yattığı sırada 'görevi ihmal'den bir yıl hapis cezasına çarptırıldı.

l İbrahim Şahin, Susurluk Davası'nda da suçlu bulundu. Şahin, eski MİT görevlisi Korkut Eken'le birlikte 'cürüm işlemek için çete oluşturmak' ve 'çeteyi yönetmek' suçundan 6'şar yıl ağır hapis cezasına mahkum oldu. 7 Ağustos 2002'de sağlık gerekçesiyle tahliye edildi. Ergenekon yanlısı medya tarafından Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu tarafından ceza almadısı sağlandığı iddia edilen Şahin, Kanadoğlu sayesinde müebbet hapis cezası alması gerekirken az bir ceza ile kurtuldu.

l Ergenekon davası sırasında tutuklu Muzaffer Tekin'le çektirdikleri fotoğraflar kamuoyuna yansıyan İbrahim Şahin, 2007 seçimleri öncesinde MHP'den aday adayı oldu ancak Devlet Bahçeli tarafından veto edildi.

10. dalga ne anlama geliyor?

Ergenekon operasyonunun 10. dalgasında 33 kişi gözaltına alındı. Aralarında en dikkat çeken isimler eski MGK Sekreteri Tuncel Yavuz, eski Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu ve eski Özel Harekatçı İbrahim Şahin'di. Tuncel Yavuz 28 Şubat darbesinin mimar ve sözcülerinden biriydi. Kanadoğlu, AKP'nin kapatılması, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığının engellenmesi, Anayasa değişikliklerinin geçersiz kılınması olaylarında yargı darbesinin sözcüsü olmuştu. En son yerel seçimleri geçersizleştirme girişiminde bulunmuştu. Şahin ise Susurluk çetesinin tanınan üyesiydi. Kürtlere ve sola karşı ağır zarar vermiş bir isimdi. Yavuz, savcılık ifadesinin ardından serbest bırakıldı. Kanadoğlunun sadece evi arandı. Şahin ise kodesi boyladı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada aralarında halen görevde bulunan ordu mensuplarının bulunduğu 17 kişi tutuklanmıştı. Ergenekon terör örgütü üyesi olmakla suçlananların sayısı 100'ü aştı.

10. dalga 3 ilginç ismi toplumun önüne koydu. Gözaltına alınacağını anlayıp Amerika'ya kaçan Bedrettin Dalan, eski YÖK Başkanı Kemal Gürüz. ve ekrandan ırkçı çağrılar yapan sözde solcu Prof. Yalçın Küçük. Dalan 12 eylül sonrası ANAP'ın gözde isimlerinden biriydi. İstanbul Belediye Başkanlığı yaptı. Arazi ve mali yolsuzluklarıyla tanınan, partisi bugün hırsız olarak anılmaktan dolayı adını değiştirmeyi tartışan Ergenekon karesine kirli politikacı kontenjanından girdi. Delirdiği bilinen Yalçın Küçük tutuklandı. Eskinin Kürtçüsü Küçük şimdinin ırkçı ve ulusalcısıydı. Rejim karşıtlarını itibarsızlaştırma kampanyasında tetikçi oldu. 2007'de Anıtkabir önünde Ergenekoncular tarafından açılan "Ordu Göreve" pankartının önünde poz veren eski YÖK başkanı ise savcılık sorgusunun ardından serbest bırakıldı.

10. dalgaya yakalananlar neyle suçlanıyordu? 2006'daki Danıştay baskını, Cumhuriyet Gazetesi'nin bombalanması gibi olaylarla hükümeti devirmek için darbe teşebbüsünde bulunmaktan. Ergenekon, Susurluk çetesi ve 28 Şubat darbecilerine bağlanırken emniyetin takip ve izlemeleri sonucu terör örgütünün operasyonlardan sonra bir yeniden yapılanma içine girdiği ve 2009'da bir darbe için harekete geçtiği anlaşılmıştı. Aralarında albayların da bulunduğu görevdeki ordu mensuplarının gözaltına alınması hakim medya tarafından sessizlikle geçiştirildi.

Ergenekon operasyonuna 'fasa-fiso' diyenler ilk başta sert tepki gösterdi. CHP lideri Baykal darbeci teröristlerin yakalanmasını rejim değişikliği olarak niteledi ve askerleri göreve çağırdı. MHP operasyona karşı kuşkusunu dile getirerek tepki gösterdi. TKP bir basın açıklamasıyla Ergenekon operasyonunu protesto etti. Birgün gazetesi ise kapağında operasyonla dalga geçerken CHP'nin açıklamalarına yer verdi. Halkevleri'nin yayın organı sendika.org'da ise Yalçın Küçük'ü okumayı öğütleyen bir makale yayımlandı. Ancak 2. gün İbrahim Şahin'in evinde bulunan krokiler doğrultusunda Gölbaşı'nda bulunan cephanelik kuşkuları yerle bir etti. Aralarında kurulmuş ve yağlanmış lav silahlarının da olduğu onlarca silah yakalandı. Bulunan kontrgerillanın onlarca gizli cephaneliğinden biriydi. Operasyonu önemsizleştirmeye çalışanlar İbrahim Şahin'le "saygın" komutan ve devlet adamlarının hele hele bir "marksist" olan Yalçın Küçük'ün yan yana getirilmesini yeni kanıtları olarak ileri sürdüler. Ancak cephanelik milyonlarca insan açısından kuşku duyulmayacak kadar açık bir kanıttı.

Operasyonun ardından komutanlar 8,5 saat toplantı yaptı. Ertesi gün Genelkurmay Başkanı İlker başbuğ Başbakan ve Cumhurbaşkanı'yla uzun uzun konuştu. Bir kuvvet komutanı İstanbul Emniyet Müdürü'nü ziyaret etti. Ordu daha yukarılardaki isimlere ulaşılmasını istemiyor yorumları yapıldı. Ancak başbakan ve hükümet üyeleri de süreç karşısında TSK kadar etkisizdi. Ergenekon operasyonunun arkasında bir siyasi irade yoktu. Ancak başbakan CHP'nin Ergenekoncu tehditlerine karşı "üzerine gidilmelidir' mesajını bir kez daha verdi.

Sarsıntı derindi ve hala etkisini sürdürüyor. Operasyonun bundan sonra kimleri kapsayacağı tartışılıyor. 2009 yılında inatla darbe girişiminde bulunmaya hazırlananların hâlâ işbaşında olmaları bu yılın çetin mücadelelere sahne olacağını gösteriyor.

İşçiler ve sosyalistler operasyon hakkında bir an bile kuşku duymamalı. Ergenekon, Susurluk, Şemdinli ve bir çok başka olayda görülen örgütlenmenin bir parçasıdır. Cinayet ve provokasyonların arkasında duran gerçek güçlerin deşifre edilmesi dökülecek yeni kanları engelleyecektir.

Darbecilerin planları bir kez daha bozulmuştur. Ancak sonuna kadar gidildiğinde, Ergenekon terör örgütü bütün üyeleriyle açığa çıkarıldığında darbeler zinciri koparılacaktır. Burada toplumsal muhalefet büyük önem taşınıyor. Eğer sokak muhalefeti cinayet şebekesinin üzerine kararlılıkla giderse süreç hızlanacak, demokratik kazanımlarımız artacaktır.

Gölbaşı bulunan cephaneliklerdeki kurulmuş, yağlanmış lav silahları 2004 tarihli gazetelerle sarılmıştı. 2003-2004 yılları arasında Türkiye'de iki başarısız darbe girşimi gerçekleştirildi. Nokta Dergisi'nin yayınladığı ve mahkemece doğrulukları kabul edilen Darbe Günlükleri'nde dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek, Ergenekon hükümlüsü generaller Hurşit Tolon ve Şener Eruygur'un başrollerde yer aldığı Ayışığı ve Sarıkız darbe girşimlerini ayrıntılarıyla belgelemişti. Başarısız darbe girişimlerinin hemen ertesinde silahlar hazır halde gömülmüştü. Lav silahı baskınlarda kullanılıyor. Kapalı bir alanda yüksek bir öldürme kapasitesine sahip. Kaos planları dün olduğu gibi bugün de kan dökmeyi amaçlıyor.

Susurluk'ta ne olmuştu?

3 Kasım 1996'da Balıkesir'in Susurluk ilçesinde gerçekleşen bir trafik kazasıyla kontrgerilla örgütü 12 Eylül darbesinden sonra ilk kez deşifre oldu. Bir kamyona çarpan Mercedes'ten Bucak Aşireti lideri ve DYP Milletvekili Sedat Bucak, Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ, 1970'lerin ülkücü tetikçilerinden biri kontgerilla üyesi Abdullah Çatlı ve sevgilisi Gonca Us çıktı. Bir tek Sedat Bucak kurtulmuştu.

Arkadan takip eden arabada Çatlı'nın arkadaşı, Bahçelievler'de 7 sosyalist genci 1978 yılında Ankara'da boğarak öldürenlerin başı Haluk Kırcı olduğu basına sızdırıldı. Kırcı, arabadan bir çanta ve bagajdaki silahları almıştı. Bu silahların İsrail Gizli servisi MOSSAD tarafından dönemin Tansu Çiller - Mehmet Ağar hükümetine hibe edilmiş olduğu söyleniyordu. Silahlar Kürtlere karşı savaşın bu keskin yıllarında gayrı nizamı harp denilen kontrgerilla faaliyetinde kullanılacaktı.

Arabadaki kişilerin ilişkisi Türkiye'yi kaldırdı. Üst düzey bir emniyet müdürü olan Hüseyin Kocadağ özellikle sola karşı yürütülen bir çok operasyonun başındaki isimdi. Özdemir Sabancı'ya yönelik suikasti gerçekleştirenlerden biri olan Fehriye Erdal'a o referans vermişti. Sedat Bucak ise adı uyuşturucu ve silah ticaretiyle anılan, 1970'lerden bu yana PKK ile savaşmış devlet yanlısı etkili bir aşiret lideriydi. Başbakan Tansu Çiller topyekun savaş politikasına uygun olarak adı organize suçla anılan bu isme milletvekili dokunulmazlığı kazandırmıştı. Abdullah Çatlı ise faşist hareketin ünlü tetikçilerinden biriydi. Arabadan çıkanbir kirli politikacı, bir emniyet müdürü, bir MHP'liyle kontrgeilla suç üstü yakalanmıştı. Ancak 5 ay sonra gerçekleşen 28 Şubat Darbesi ile Susurluk'un üzeri örtüldü.

Hrant Dink'i Ergenekon öldürdü

19 Ocak'ta AGOS'un önündeyiz!

AGOS Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink 19 Ocak 2007 günü gazete binasının önünde ensesine sıkılan üç kurşunla aramızdan alındı. Hrant bir Ermeniydi, 1915'te Türkiye'de yaşayan Ermenilerin başına gelenleri anlattığı için öldürüldü.

2006 yılından itibaren emniyet ve ordu gibi devletin tün istihbarat kuruluşları Hrant'ın öldürüleceğini biliyordu. BBP ve onun paramiliter uzantısı olan Nizam-ı Alem Ocakları üyeleri Trabzon'da bir çok kişiye onun fotoğrafını göstermiş, öldüreceklerini söylemişti.

Aynı yıl Hrant'a "Ermeniler soykırıma uğradı" diye yazdığı için "Türklüğü aşağılamayı" cezalandıran ırkçı yasa maddesi 301'den dava açıldı. Hükümet, özellikle Cemil Çiçek tarafından savunulan dava ulusalcıların bir numaralı gündemi haline geldi. Bugün bir bölümü hapiste olan Ergenekon terör örgütü üyeleri Hrant'ın duruşmaları sırasında mahkeme önünde ırkçı gösteriler yağmaya başladı. Resmi ve gayri-resmi bir çok kanaldan Hrant'a ve ailesine tehditler yağmaya başladı. Ancak en büyük tehdit Veli Küçük'ten geldi. Küçük, bizzat Şişli'deki duruşmaya katılmıştı. 4 koruması ve belinde silahıyla. Mahkeme salonunda bizzat Hrant'a ölüm mesajını verdi. Ergenekon duruşmasında o günü anlatan Küçük, oradan tesadüfen geçtiğini ve mahkemeye meraktan katıldığını söyleyecekti.

Hrant, Veli Küçük'ün bakışlarından sonra ölümün yakında olduğunu anladı. "Güvercin tedirginliği" makalesi bu tehdidin üzerine yazıldı. O günlerde Hrant İstanbul Valiliği'nden bir davet aldı. Valinin yardımcılarından biri onu odasında kabul etti. Odada 2 devlet görevlisi vardı, onlar Hrant'ı açıkça tehdit etti. Susmasını ve yazmamasını istediler. Ancak o halkının yüzlerce yıldır yaşadığı, doğduğu ve mücadele ettiği bu topraklardan ayrılmamayı tercih etti. Faşist BBP üyeleri Yasin Hayal, abisi Osman Hayal ve tetikçi Ogün Samast'ın Trabzon Emniyet Müdürlüğü ve Jandarması'nın bilgisi dahilinde İstanbul'da suikasti gerçekleştirdiler. Hrant bilerek hedef seçilmişti, bu suikastle amaçları:

- Kargaşa yaratmak ve darbeye toplumsal zemin hazırlamak,
- Türkiye-AB ilişkilerini kopartmak,
- Türkiye'deki rejim muhaliflerini susturmak,
- Ergenekon terör örgütü için propaganda yapmaktı. Ancak bu planlar başarısız oldu. Cinayet haberinden kısa bir süre sonra İstanbul'da Taksim Meydanı'nda toplanma çağrısı yapan Küresel BAK üyeleriyle birlikte binlerce ırkçılık karşıtı AGOS'un önüne yürüdü. Tüm şehirlerde gösteri başladı.

23 Ocak günü vurulduğu yerden kaldırılan cenazesinin ardından 200 binden fazla insan "Hepimiz Ermeniyiz" sloganlarıyla yürüdü. Süleyman Demirel'e göre bu Türkiye tarihinin en büyük kitle gösterisiydi. Hrant'ı aramızdan alan hesap şaşmış, dönüp sahibini vurmuştu. Yüz binlerce Türk ve Kürt "biz de Ermeniyiz" diyerek resmi ideolojiye bir daha altından kalkamayacağı ağır bir darbe vurdu.

Tetikçiler hemen yakalandı. Ancak Hrant Dink cinayeti davasında tetikçilerin bağlantıları, asıl emri verenler ve bildikleri halde engellemeyen devlet görevlileri korundu. 2 yıl sonra cinayet üzerindeki bilinmezlik duruyor. Davada bir ilerleme yok. Ancak tüm Türkiye Hrant'ı Ergenekoncu teröristlerin öldürdüğünü biliyor.

Temiz Eller operasyonu ve Ergenekon

Her dalgasıyla şok etkisi yaratan ve gittikçe derinleştirilen Ergenekon operasyonu, bazı kesimler tarafından ısrarla Türkiye'deki ilerici güçlerin tasfiyesi olarak nitelendiriliyor. Oysa 90'larda, başta İtalya olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde, devlet himayesinde gizli olarak faaliyet yürüten terör örgütleri ve paramiliter gruplar, benzeri operasyonlarla tasfiye edilmişti.

İtalya başbakanı Giulio Andreotti, 24 Ekim 1990'da, yedek subaylardan oluşan ve gizli cephanelikleri bulunan bir 'bilgi alma, tepki verme ve koruma' ağının varlığını mecliste itiraf etti. Bu, Soğuk Savaş yıllarında CIA desteğiyle bir dizi NATO üyesi ülkede Sovyet işgali tehdidine karşı kurulan, Gladio olarak bilinen derin devlet örgütlenmelerinin teşhirine giden yoldaki ilk adım oldu. İtalyan parlamentosundaki temizlik yanlısı eğilim sayesinde 1992'de başlatılan Temiz Eller operasyonu, ülke tarihinde karanlıkta kalmış birçok olayın suçlularının ortaya çıkarılmasına, politikacıların yolsuzluklarının deşifre edilmesine, 1992'de mecliste bulunan partilerin tarih olmasına sebep oldu ve İtalya'da 'Birinci Cumhuriyet' olarak anılan dönemin sona erdiği tarih kabul edildi.

İtalya Savunma Bakanlığı bünyesinde, ilk olarak 1950'lerin başında yapılanmaya başlayan Gladio'nun öncelikli hedefi, İtalyan Komünist Partisi ve İtalyan Sosyalist Partisi'nin seçimlerde başarılı olmasını engellemekti. Esas olarak CIA'in kontrolünde olan ve çoğu zaman mafya ile birlikte iş yapan örgüt, varlığını sürdürdüğü 40 sene boyunca ülkede meydana gelen birçok suikastin, bombalama eyleminin, katliamın, başarılı ve başarısız darbe girişimlerinin sorumlusuydu.

Bir hakimin Roma'daki İtalyan istihbarat teşkilatı arşivlerinde Gladio'ya ait belgeler bulmasıyla başlayıp, başbakanın itirafıyla derinleşen süreçte, parlamento içinde bir araştırma komisyonu kuruldu ve derin devletin bütün ilişkilerini açığa çıkarıldı. 2000'de yayınlanan bir Senato raporunda, "Bu bombalamalar, katliamlar ve askeri eylemler, İtalyan devletinin içindeki ve - yeni öğrendiğimiz hâliyle- Amerikan istihbarat servisine bağlı olan kişiler tarafından yapılmıştır" deniyordu.

1992'de İtalyan Sosyalist Partisi üyesi Mario Chiesa'nın tutuklanmasıyla başlayan Temiz Eller operasyonu sürecinde, politikadaki çürümeyle ilgili tüm rüşvet skandalları açığa çıktı ve bunlar medyada geniş yer tuttu. Milano'da başlayan soruşturmalar hızla yayıldı, arka arkaya gelen itiraflarla genişledi. Soruşturmayı yürüten iki hakim, Giovanni Falcone ve Paolo Borsellino, mafya tarafından öldürüldü. Süreç derinleştikçe birçok bakan ve milletvekili istifa ederken, bazı çete üyeleri intihar etti.

Andreotti, 1990'daki itiraflarında, politik istikrarı gerektiğinde bozmaya yönelik paramiliter örgütlenmelerin sadece İtalya'da değil, Avrupa'nın birçok ülkesinde var olduğunu vurguluyordu. Avrupa Parlamentosu, aynı yıl, Gladio organizasyonlarının tamamının dağıtılması için soruşturmalar başlatılmasını öngören bir karar aldı. Danimarka, Belçika, Fransa, Yunanistan ve daha birçok ülkede benzer hukuki süreçler yaşandı. Türkiye'de derin devletin, çetelerin, paramiliter grupların tasfiyesini içeren Ergenekon süreci, bunlarla büyük paralellikler gösteriyor.

Ozan Tekin

"P2 denilen mason locası Propaganda Due'nin büyük üstadı Licio Gelli 'nın çiftlik evi, 17 Mart 1981'de İtalyan polisi tarafından arandı.

Evde iki çok önemli belge ele geçirildi.

Birinci belge, 932 ismin yer aldığı bir listeydi. Bunlar gizli locanın üyeleriydi.

Listede 30 general, 38 parlamenter, 4 bakan, eski başbakanlar, istihbarat şefleri, gazete yayın yönetmenleri, TV yöneticileri, işadamları, 19 yargıç ve 58 profesör bulunuyordu.

İkinci belge ise Demokratik Yeniden Doğuş Planı başlıklı bir çalışmaydı. Buna göre medya zapturapt altına alınacak, işçi sendikalarına baskı uygulanacak, İtalyan Anayasası tekrar yazılacaktı.

Licio Gelli ve biraderlerinin hedefi, İtalya'yı yeni bir siyasi ve ekonomik elitin (yani kendilerinin), otoriter bir demokrasi ve katı bir antikomünizm felsefesiyle yönetmesiydi.

...

Devlet içinde devle ya da gölge hükümet gibi tabirlerle anılan P2 locası, başta Arjantin olmak üzere, Latin Amerika'daki diktatörlüklerle de karanlık ilişkiler içindeydi.

Tabii asıl mesele ise şuydu: P2 locası, gerilim stratejisiyle İtalya'daki her türlü solu sindirmeye çalışan Gladio'nun önemli bir parçasıydı."

Emre Aköz, Sabah Gazetesi

GÖRÜŞ

Küçük'tür, ama mide bulandırır

Hayatımın hiçbir aşamasında Yalçın Küçük'ün zır deli olduğundan kuşku duymadım. Üniversite yıllarımda Türkiye Üzerine Tezler adlı bir kitabı vardı, sol içinde nedense pek önemsenirdi, sonradan beş cilt olmuş! Hep aynı kendini bilmez megaloman, hep aynı ipe sapa gelmez laf salatası:

"Burada, modern Türkiye tarihini tersyüz ettim. Şimdiye kadar, önemli olarak, ne söylenmişse tersini kanıtlamaya çalıştım. Başardığımı sanıyorum."

"Evrensellik, evren'in yaşanılan topraklarda uç eylemlilik olarak kendisini belli etmesidir. Bu, sınırların aşılması anlamına geliyor. 'Çözülüş' ile bu çalışmamda sınırlar zorlanıyor. Yazılarımda sadece yanlı savları çelmeye değil, aynı zamanda tekelli düzenin yazıcılığıyla körelmeye başlayan aklı açmaya çalışıyorum. Bu nedenle benim yazıcılık hızım, insan aklı için gördüğüm bu büyük tehlikeye karşı açtığım savaşın zorunlu sonucudur."

Zır deli olduğunu eskiden beri biliyorum, ama eskiden hiç olmazsa zehirli değildi. Memlekette eli kalem tutan fazla kişi olmadığı için, kendini çok önemli zanneder, başkaları tarafından da ciddiye alınırdı. Zararsız bir deliydi.

Bunayınca, zararlı ve zehirli hale geldi. "Yalçın küçüktür, ama mide bulandırır" sözü komik olmaktan çıkıp gerçek bir durum saptaması haline geldi.

Yıllardır Sabetaycılarla uğraşıyor. Sabetaycılar kim? İzmir'de 17. yüzyılda Sabetay Sevi adlı bir Yahudi mesih olduğunu iddia eder, taraftar sayısı büyüdüğünde tutuklanır ve ölümden kurtulmak için Müslüman olur. Çoğunluğu Yahudi olan taraftarları da, "Herhalde bir bildiği var" diye düşünüp Müslümanlığı kabul eder. Sabetaycılar bunların torunları. Gerçekte Müslüman olmadıkları; Yahudi inanç, ayin ve adetlerini gizli gizli sürdürdükleri iddia edilegelir.

Sürdürürler, sürdürmezler, kime ne? (Merak edenler, bu konuda manyaklar tarafından yazılmamış tek kitap olan, Ilgaz Zorlu'nun Evet Ben Selanikliyim kitabını okuyabilir).

Sabetaycılar hakkında kitap yazmak, araştırma yapmak sorun değil. Sorunlu olan, Küçük ve Soner Yalçın gibi, "gizli Yahudi" avcılığı yapmak. Bu, hem Sabetaycıları rahatsız eden, taciz eden bir yaklaşım, hem de memlekette zaten mevcut olan Yahudi düşmanlığını pekiştiren bir şey. Antisemitizmin temel unsurlarından biri olan "Yahudiler dünyayı ele geçirmeye çalışıyor" komplo teorisiyle birleştiği zaman, Küçük'ün her taşın altında bir "gizli Yahudi" bulması, "Türkiye'yi de gizli Yahudiler ele geçirmeye çalışıyor" şeklini alıyor.

Küçük'ünki bilinçli ırkçılık mı, yoksa basitçe aptallık mı diye merak ederdim. Sorunun cevabını buldum nihayet. Bilinçli ırkçılık. "Ermenilerden özür dileyenleri kutluyorum ama..." başlıklı yazısını görünce kuşkum kalmadı.

Şöyle diyor: "Görüşüm şudur: Ermenilere yapılanların çoğunu biz Türkler yapmadık. Bunlar içimizdeki İbrani asıllıların yaptıkları bir iştir. Daha detaylı olarak söyleyecek olursak Ermeniler'e karşı yapılan eylemlerin faili içimizdeki Sabetayistlerdir. Son 150 yıldır Türkiye'de bir Hristiyan, Yahudi savaşları olduğunu, biz Türklerin de bu savaşlarda sadece figüran olduğunu söylüyorum."

İmza kampanyasını Ahmet İnsel, Baskın Oran ve Murat Belge'nin başlattığını zannediyor ve "bunların üçü de İbrani asıllıdır" diyor! Şöyle ki, "Oran, or'dan gelir. "Or" ise İbranice "ışık" demektir. Amerika'da meşhur dondurma markası Baskin vardır. Baskın Oran Sabetayisttir."

Aramızda ismi "Algida" veya "Mado" olanlar hangi dine ait acaba?

Roni Margulies

Bursa'da 5 bin işçi yürüdü

Bursa işten çıkarmaların en yoğun yaşandığı şehirlerden biri. Şimdiye kadar kriz gerekçesiyle 60 bine yakın işçinin, işine son verildiği tahmin ediliyor Bursa'da. Sadece, Cavit Çağlar'ın sahip olduğu Nergis Tekstilde 1000'e yakın işçi, Oyak Renault'da ise yüzlerce işçi kapının önüne konulmuş durumda. Bursa'da sadece işten çıkarmalar değil, süresi belirsiz ücretsiz izinlerde yoğun olarak yaşanıyor.

Çok sayıda sendika ve kitle örgütünün içinde yer aldığı Bursa Halk Meclisi, yaşanan yoğun işten çıkarmalara karşısında, krize karşı miting gerçekleştirdi. Mitinge Türk-İş ve KESK'te destek verdi. Yaklaşık 5 bin işçi Osmangazi Metrosu'nda toplanarak Bursa Meydanı'na kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca sık sık "Krizin faturası patronlara", "İşten çıkartmalar durdurulsun" sloganları atıldı. Yürüyüşe Aliağa Petk,m işçileri de katılarak destek verdi. KESK Genel Başkanı Sami Evren'de katılımcılar arasındaydı.

Mitingde kürsü konuşmalarının büyük çoğunluğunu işten atılan işçiler yaptı. Oyak Renault fabrikasından kriz gerekçesiyle işten atıldıklarını söyleyen bir işçi, konuşmasının devamında "Renault işçileri olarak her geçen gün ağırlaşan çalışma koşullarına boyun eğdik bütün fedakarlığımıza rağmen işten atılmaktan kurtulamadık" dedi. Üretim rekorları kırarken en küçük iyileştirmede dahi bulunmayan işverenin, krizi bahane olarak kullandığını söyleyen işçi "Renault işçileri olarak artık sessiz kalmayacaklarını ve haklarını alana kadar mücadele etmeye devam edeceklerini" söyledi. Miting ortak mücadelenin önemi vurgusuyla sona erdi.

Kriz teğet geçmiyor

Hükümet kriz Türkiye'yi teğet geçecek diyor ama gerçekler bu söylemle örtüşmüyor. Küresel ekonomik krizin baş gösterdiği 2008'in Eylül ayından bu yana dünyanın her yerinde kitlesel işçi çıkartılmalar yaşanıyor. ABD'de 500 bini aşkın, Avrupa'da ise 300 bine yakın işçi işsiz kalmış durumda. Türkiye'de ise sigortasız çalıştırma yaygın bir uygulama olduğu için işten çıkarmalara ilişkin verilen rakamlar gerçeği tam yansıtmıyor. Örneğin Bursa'da ağırlığı otomotiv ve tekstil iş kolunda olan 60 bin işçi işten çıkarılmışken, resmi rakamlara göre eylül ayından bu yana 38 bin işçinin işten çıkarıldığı yönünde. Resmi rakamlar son birkaç ay içinde Türkiye genelinde işten çıkarılan işçi sayısını 100 binin biraz üzeri olarak gösteriyor. Oysa işin uzmanları gerçek rakamın bunun en az iki katı olduğu yönünde görüş bildiriyor.

Haklarından mahrum işçi sınıfı

Krizin merkezlerinde bile (örneğin ABD) çalışan nüfusa oranlandığında bu kadar işçi çıkartmanın yaşanmamasını sadece Türkiye ekonomisinin kırılganlığına bağlamamak gerekir. Her örgütlenme ve sendikalaşma girişimi şiddetle bastırılmış, üç askeri darbe eşliğinde patronların insafına bırakılmış bir işçi sınıfı, her krizde yine sermaye sınıfının kolay bir lokması haline geliyor. Neredeyse bütün yasal düzenlemeler darbe artıkları olup işçiler aleyhine bir içerik sahibi olunca Türk sermaye sınıfı krizin maliyetini işçilere yüklemekte zorlanmıyor.

Örneğin ekonomik gelişme ödülü alan tekstil firması Elegant, ödül verildikten sadece iki ün sonra battığını açıklayarak 1800 işçisini kapının önüne koydu. Battığını söylediği için de işçileri her türden alacağından ve tazminatından mahrum bıraktı. Oysa basına yansıdığına göre fabrika sahipleri hülle yoluyla iflas ilan etmişlerdi. İşçilerin alın teri olan paralarla bu patronlar pusuda bekleyerek yeni olanakları bekliyorlar.

Bütün büyük şehirlerin organize sanayi bölgelerinde çok yoğun işten çıkarmalar yaşanıyor. Antep, Kayseri, Manisa, Bursa, Adana, Konya, Denizli, Ankara ve tabii ki İstanbul bu işten çıkarmalardan en çok etkilenen iller. Örneğin küçük bir şehir olan Adıyaman'da ise tamamı tekstile dayalı olan sanayi çökmüş durumda. Binlerce Adıyamanlı da işsiz kalmış vaziyette.

Dişe diş mücadele

Krizin daha ilk etkilerinin otaya çıkmasıyla böylesine işçi kıyımı yaşanması, işten çıkarma sürecinin de devam edeceğinin bir işareti. Aynen 2001 krizinde olduğu gibi sırada ücretlerin aşağıya çekilmesi ve sendikasızlaştırma süreci var.

Dikensiz gül bahçesine ve yüksek karlara alışmış Türk sermaye sınıfının odaklandığı süreç bu süreçtir.

Durum artık genel mücadele dilekleriyle geçiştirilecek bir durum olmaktan çıktı.

Hiçbir sendikal konfederasyonu dışlamadan bütün emek platformunun krize karşı bir araya gelmesi ve dişe diş bir mücadele yürütülmesi gerekiyor.

Artık işsizler

Akbank'ta kriz bahanesiyle 1000 işçi, işten çıkarıldı.

Koç Holdinge bağlı RMK Tersanesi'nde 200 işçi kart iptal etme yöntemiyle işten çıkarıldı.

Grundig Eloktronik 432 işçinin işine son verdi.

Ford Otosan 300 işçiyi çıkardı.

Adana Sabancı organize saayi bölgesinde iki fabrika kapandı. 50 firma da çalışanlarını ücretsiz izne çıkarttı.

Vestel, Manisa'daki fabrikalarından 1000 işçi çıkarttı. Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde işsiz kalan işçi sayısı 2 bini buldu.

Bursa'da otomobil yan sanayinde faaliyet yürüten MAKO 250 kişiyi işten çıkardı.

Antep'te bulunan Elegant Tekstil 1800 işçiyi çıkarttı.

Philips Gebze fabrikasını kapattı. 150 işçi işten çıkarıldı.

Niğde'de bulunan Koyunlu Halı 400 işçiyi çıkarttı.

Edirne'de bulunan Edip İplik 378 işçiyi çıkarttı.

Aksu İplik 300 işçinin işine son verdi.

Kayseri'de bulunan tekstil firması Katartaş 1000 işçiyi kapı önüne koydu.

Bursa'da bulunan Cavit Çağlar'a ait Nergis tekstil 1000 işçiyi çıkarttı.

Bolu'da bulunan Mudurnu Piliç üretimi durdurdu. 400 işçinin durumu belirsiz.

Kütahya Seramik 250işçisini, Tamsa Seramik 300 işçisini, KütahyaPorselen 250 işçisini işten çıkarttı.

İÇDAŞ'da 307 işçi çıkarıldı. 800 işçi ise 5 aylık ücretsiz ize çıkarıldı.

Eczacıbaşı 300 işçiyi çıkarttı. Yöneticiler çıkarmaların devam edeceğini işçi sayısının yüzde yirmi oranında düşürüleceğini söylüyorlar.

Çukurova Medya grubundan 600 kişi işten çıkarıldı.

Bir çok işyerinde aynı durum var.

George W. Bush
1 numaralı terörist emekli oluyor

George Bush 20 Ocak'ta emekli oluyor. Koltuğunu, seçimleri kazanan Obama'ya bırakacak. Bir soru üzerine, görevi bıraktıktan sonra, Clinton gibi yüksek paralar karşılığında seminerlerde konuşmalar yapabileceği cevabını vermiş.

Bush, emekliliğin tadını çıkartmaya hazırlanıyor.

Görevini bırakmadan önce İsrail'e son bir kez "kıyak" çekti. İsrail'in vahşi Gazze saldırısını, "Kendini savunma hakkını kullanıyor" diyerek aklamaya çalıştı.

Bush'un kendini savunmadan ne anladığını bildiğimiz için çok şaşırmadık. ABD 2001 yılından beri Afganistan'da, 2003 yılından beri Irak'ta kendisini "savunuyor".

Afganistan kasabı

11 Eylül'de İkiz Kulelere yapılan saldırıdan çok kısa bir süre sonra Bush liderliğinde ABD Afganistan'a karşı bir intikam işgali başlattı. Afganistan'ı günlerce bombaladı, bombalamalarda misket bombalarının kullanıldığını bugün tüm dünya net bir biçimde biliyor.

Uçaklar yiyecek paketlerine benzeyen bombalarla kandırıldı ve öldürüldü.

Afganistan'da 15 bine yakın sivil öldürüldü. Afganistan yedi yıldır işgal koşullarında yaşıyor.

NATO ABD'nin işgalinin taşeronu gibi çalışarak Afganistan'da savaşıyor.

Irak'ın katili

Son araştırmalar, Irak'ta 2003 yılından beri bombalarla parçalanarak öldürülen 94 bin ceset olduğunu açığa çıkardı. Irak'ta işgalin kanlı bilançosu çok daha ağır. Beş buçuk yılda Irak'ta işgalin sonucu olarak yaklaşık 2 milyon kişinin öldü.

Irak'ta bölge ve şehir isimleri, Felluce gibi, Samara gibi, artık Bush'un emriyle işlenen kitlesel katliamları hatırlamak için kullanılıyor.

Ebu Garip ise tüm dünyada insanları utanç içinde bırakan işkence görüntüleriyle, Bush'un Irak işgalinin iç yüzünün açığa çıkartan bir simge haline geldi.

Öldürülen 2 milyon Iraklının önemli bölümünü çocuklar, kadınlar ve yaşlılar oluşturuyor.

Irak'ta toplumsal yapı, eğitim ve sağlık hizmetler,, tüm altyapı hizmetleri Saddam Hüseyin döneminden daha da gerilemiş durumda.

Yalancı

Bush, önce Afganistan'a ardından Irak'a saldırırken daha sonra açığa çıkan çok kesin yalanlar söyledi. "El Kaide'yi çökertmek", "Demokrasi taşımak", "Kadınları özgürleştirmek", "Kitle imha silahlarını yok etmek" gibi yalanlar, işgalin ilk yıllarında açığa çıktı.

Bush, daha sonra itiraf etti: Bazı bilgilerin yanlış olduğunu söyledi.

Afganistan'da ya da Irak'ta bugün ne kadınlar daha özgür, ne de demokratik bir yaşam var. Kitle imha silahları ise Bush'un en büyük yalanı. Afganistan'da da Irak'ta da işgallerin en büyük meşrulaştırıcısı olan tek bir kitle imha silahı bulunamadı. Çünkü bu silahlardan yoktu.

Bu silahlar, dünyada en fazla ABD silah depolarında bulunuyor.

Bush, Afganistan ve Irak'ta kitle imha silahlarını, savaşlarda kullanımı yasaklanmış olan kimyasal, fosforlu silahları kullandı. Felluce saldırısında kimyasal silahların kullanıldığı açığa çıktı.

Hegemonya için savaş

Bush, ABD'deki neo-conların sözcüsü olarak, dev şirketler adına dünya hegemonyası için verilen savaşta ırkçılığıyla, demokrasi düşmanlığıyla, idam sever bir eski Vali olmasıyla, petrolcü olmasıyla, kendisinden önceki küresel kapitalizmin küresel kurumlarını ve hukukunu dahi önemsiz gören bir Amerikan ırkçısı olmasıyla, ABD'nin tek taraflı çıkarlarını korumanın 21. yüzyılda hegemonya mücadelesinde en önemli adım olacağını iddia edebilen bir cürektkar olmasıyla emperyalizmin en önemli temsilcisi oldu.

Bush Irak ve Afganistan'a, emperyalist hegemonyayı ABD açısından garanti altına almak için saldırdı. Her türlü hukuku bu yüzden çiğnedi. Bu yüzden, emperyalizmin bir simgesi haline geldi. Irak'a saldırırken, ABD, bir yandan da Çin, AB ülkeleri ve Rusya gibi ülkelere meydan okudu. NATO'yla Balkanlara yerleştikten sonra, yeni işgallerle Ortadoğu ev Asya'da ya NATO'yla ya da doğrudan yeni üsler kurarak yüz binlerce askerini konumlandırdı.

Bir yandan da Irak petrollerinin kendi denetiminde olmasını garanti altına aldı.

Savaşı meşrulaştırmak için tüm dünyada anti demokratik uygulamaların, ırkçılığın meşrulaştırıldığı fikirler ABD merkezli üretilip durdu. İsrail Bush döneminde Filistin'i defalarca bombaladı, utanç duvarını aynı dönemde inşa etti, ambargolarla Gazze halkı aynı dönemde tahrip edildi. Lübnan'a saldırdı. ABD İsrail'e her zaman destek verdi.

Mağlup ve savaş suçlusu

Dünyanın süper gücü, Bush döneminde ne kadar saldırgan ve ırkçı politikalar uygularsa uygulasın, halkların direnişi karşısında mağlup oldu. Politik açıdan mağlup oldu, çünkü dünya halkları Afganistan ve Irak işgaline en baştan itibaren karşı çıktılar. ABD içinde çok büyük bir savaş karşıtı hareket doğdu.

Bush hiçbir zaman işgal politikalarını meşrulaştıramadı.

Muhalefetlerin baskısıyla, Bush'u destekleyen ülkeler işgalin ortağı olmaktan vazgeçti. ABD Ortadoğu'da, Afganistan ve Irak'ta esas olarak yalnızlaştı.

Bush'a destek olan ülkelerde başbakanlar devrildiler, seçimleri kaybettiler.

Latin Amerika'da esen sol rüzgar ABD'nin dünya hegemonyası planlarını daha da bozdu. Savaş skandalları Bush'un en yakınındaki isimlerin teker teker istifa etmesine neden oldu.

En önemlisi ise Afganistan ve Irak Bush'a teslim olmadı. Lübnan İsrail'e teslim olmadı. İsrail, tarihinde ilk kez askeri bir yenilgi aldı Lübnan'da. ABD ise, savaşa komuta eden generallerin dediği gibi Irak'ta tümüyle başarısız oldu.

ABD'de adı Nixon'la anılan, aynı anda yalancılığı, emperyalist kibir ve ikiyüzlülüğü, üç kağıtçılığı, kitlesel cinayetleri, ekonomik krizleri ifade eden, itibarı en düşük başkan olarak tarihin çöp tenekesine gitmeye hazırlanıyor.

Ama karşısında dünya tarihinin en büyük eylemlerini örgütleyen, içine milyonlarca ama milyonlarca insanı çeken savaş karşıtı hareket Bush'u, bir savaş suçlusu olarak adlandırıyor.

Bush emekli olabilir. Ama miras bıraktığı işgal politikaları yenildiğinde, ABD işgal ettiği ülkelerden sökülüp atıldığında, sırası yeniden gelecek.

Peşini bırakmayacağız.Yahudi soykırımını gerçekleştiren Naziler gibi, yargılanma korkusuyla yaşamasını sağlayacağız.

Bush, Irak ve Afganistan'a, emperyalist hegemonyayı garanti altına almak için saldırdı. Her türlü hukuku bu yüzden çiğnedi. Bu yüzden, emperyalizmin bir simgesi haline geldi. Irak'a saldırırken, ABD, bir yandan da Çin, AB ülkeleri ve Rusya gibi ülkelere meydan okudu. NATO'yla Balkanlara yerleştikten sonra, yeni işgallerle Ortadoğu ev Asya'da ya NATO'yla ya da doğrudan yeni üsler kurarak yüz binlerce askerini konumlandırdı.

20 Ocak'ta "Bush defol!" partisi

Bush 20 Ocak'ta görevini bırakıyor. 2003 yılından beri ABD'nin Irak ve Afganistan işgallerine karşı küresel savaş karşıtı hareketin aktif bir parçası olarak kampanyalar yapan Küresel BAK "Bush defol!" partisi düzenliyor.

Önce, Galatasaray Lisesi önünde "Ayakkabını al da gel!" etkinliği yapılacak. Bush'un arkasından teneke çalılanacak, sloganlar atılacak, Irak halkıyla bir kez daha dayanışılacak, Bush afişlerine ayakkabı fırlatılacak.

2 milyon Iraklının ölümünden sorumlu olan bu savaş suçlusunun peşini bırakmayacağımızı göstereceğiz.

Akşam saatlerinde ise Beşiktaş'ta Çadır Kafe'de film gösterimleri, konserler, söyleşilerle Bush ve savaş karşıtı hareket bir kez daha ele alınacak.

Aynı zamanda Filistin halkıyla da bir kez daha dayanışacağız.

Emperyalizmin bekçi köpeği

İsrail'e dur de!

Gazze'de yaşananlar üzerine yapılan tartışmaları ve yorumları dinleyince insan bazen kulaklarına inanamıyor. Açık ki Gazze'de direnen gücün Hamas olması insanların kafalarını karştırıyor. Olup biteni doğru dürüst anlamak için Filistin'de yaşananları başlangıçtan itibaren hatırlamakta yarar var.

Bilindiği gibi İsrail devleti 1948'de Siyonizmin başlattığı katliamın ve bu katliamı tamamlayan bir etnik temizliğin üzerine oluşmaya başladı. Bu etnik temizlik 61 yıl sonra bugün hala devam ediyor.

Öncelikle İsrail'in iki temel özelliğini bakalım. Bunlardan birincisi İsrail'in Siyonist, yani ırk temelli bir devlet olmasıdır ve bunu açıkça savunur. İkincisi İsrail bölgede Amerikan çıkarlarını katıksız olarak savunur ve bu nedenle ABD'nin bölgedeki bekçi köpeği adını almıştır. Kurulduğu günden bu yana bu iki temel özellik değişmemiştir.

Daha 1940'da Siyonizmin önderlerinden birisi olan **R. Weitz** *"Kendi aramızda açıkça bilmeliyiz ki bu ülkede iki ulus için yer yoktur... Bağımsız bşr ulus olmak hedefimiz bu küçük ülkede Araplar var oldukça başarıya ulaşamayacaktır. Tek çözüm Arapların bulunmadığı bir Filistin veya en azından bir Batı Filistin yaratmaktır... Bunun tek yolu Arapları buradan komşu ülkelere transfer etmektir.; tümünü transfer etmektir; tek bir köy, tek bir aşiret kalmamalıdır... Ancak böylesi bir transferden sonradır ki bu ülke milyonlarca ırkdaşımızı içine alabilir hale gelecektir"* diyordu.

Deir Yasin

Birleşmiş Milletler 1948'de Filistin'i bölmeye karar verdi. Ancak Filistin'in iki halka dar geleceğine inanan Siyonistler 1945'den beri savaşa hazırlanıyorlardı ve 10 Nisan 1948'de, İsrail'in bağımsızlığının ilanından bir kaç hafta önce Deir Yasin'e saldırdı.

Deir Yasin'in 400 kişilik nüfusunun üçte ikisi öldürüldü, gerisi topraklarından sürüldü.Sonra köy tam anlamı ile dümdüz edildi. Herşey yıkıldı. Deir Yasin daha sonra buraya gelen insanların burada eskiden bir köy olduğunu anlayamayacakları bir hale sokuldu.

Bir-iki hafta içinde benzer katliamlar bütün Filistin'de gerçekleşti. Sonunda yüzbinlerce korumasız Arap köylerini, topraklarını bırakıp kaçmaya başladı. 1 milyon 300 bin Filistinlinin bir milyonu İsrail'in işgal etmediği Batı Yakası'na ve Gazze'ye kaçtı. Bir kısım Filistinli ise Ürdün, Suriye, Lübnan ve Mısır'a kaçtı.

İlk etnik temizlik İsrail'in kuruluşu ile birlikte böyle başladı. Bunun sonucunda Filistin topraklarının yüzde 80'i, narenciye ağaçlarının yüzde 50'si, zeytin ağaçlarının yüzde 90'ı ve 10 bin dükkan Araplardan Siyonistlerin eline geçti.

Ateşkes imzalandığında 750 bin Filistinli topraklarından sökülüp atılmıştı ve İsrail toprakların yüzde 80'ine hakimdi.

Sonraki yıllarda İsrail aralıksız bir biçimde etnik temizliğe devam etti. Batı Yakasını santim santim ele geçrimeye çalıştı. Sıriye'den Golan tepelerini aldı ve her fırsatta Filistinlileri topraklarını terk ederek göç etmeye zorladı.

İşte bu nedenle İsrail daha kurulduğu andan itibaren ırkçı ve korsan bir devlettir.

İsrail'in ünlü başbakanlarından Golda Meir "Filistinli diye birşey yoktur" diyordu.

Emperyalizm ve israil

Siyonizm Arap denizinin ortasında İsrail'in var olabilmesinin koşulunun emperyalizm ile ilişkiler olduğunu gördü. İsrail'in en önemli gazetelerinden Ha'aretz 1951'de bunu çok net bir biçimde tarif etti: *"İsrail bekçi köpoeği olmalıdır. İsrail ABD ve İngiltere'nin çıkarlarına ters bir biçimde Arap ülkeleirne karşı saldırgan bir politika izlemeyecektir. Ama herhangi bir nedenle Batıulıu güçler gözlerini kapamak istediğinde, İsrail'in bvatı ile çelişen, kabul edilebilri sınırları aşan bir veya daha fazla komşu ülkeyi cezalandıracağından emin olmak gerekir."*

Bu kararlılıkla İsrail önce Ortadoğu'nun en büyük ordusunu kurdu ardından bu ordu dünyanın en büyük ve etkin silahlı güçlerinden birisi haline geldi.

1982'de Lübnan'a saldırmadan önce ABD, SSCB ve Çin'den sonra dünyanın en güçlü ordusu durumundaydı.

İsrail ordusunun bu gücü ev İsrail'in tüm gelişmişliği esas olarak ABD yardımlarına dayanır.

1948-67 arasıdna İsrail ABD yardımlarının binde birini almaktaydı. 1968-73 arasında geçen 6 yılda tüm ABD yardımlarının yüzde 3.7'sini aldı.

Sonraki 10 yıl boyunca ise İsrail tüm ABD yardımlarının yüzde 23'ünü almaya başladı.

Bunu izleyen yıllarda ise İsrail'in ABD'den aldığı yardımlar katlanarak büyüdü.

İsrail 1967 Savaşı'nda işgal ettiği bölgeyi genişletti. Bugün "işgal altındaki topraklar" denince kastedilen bu topraklar. Daha önce İsrail'in ele geçirdiği topraklar söz konusu edilmiyor.

1983 yılında ise İsrail Lübnan'a girdi. Beyrut'a kadar ilerleyen İsrail ordusu şehri kuşattı. Filistinliler uzun süre direndi ama sonunda İsrail'in Beyrut'un sivil halkına verdiği zararı durdurmak için Beyrut'tan çekilmeyi kabul etti ve Filistin silahlı güçleri Tunus'a taşındı.

O yıl İsrail ABD'nin İsrail'e verdiği yardımlar iki katına çıkarak 3.9 milyar dolara ulaştı.

Filistin direnişi

İlk direniş örgütü El Fetih ilk eylemini 1 Ocak 1965'de gerçekleştirdi. Filistin dışında kurulan El Fetih hızla büyüdü. Kısa zamanda benzer örgütler kuruldu. 1968 Filistin hareketini etkilerken Filistin hareketi de 1968'i etkiledi. Ancak hareketin en temel örgütlenmesi El Fetih soldan uzak, içinde Müslüman unsurların bulunduğu bir örgütlenmeydi.

Filistin hareketi sayısız eylemi ile dünyaya Filistin diye bir sorun olduğunu gösterdi. Emperyalistlerin ağır saldırıları ile karşı karşıya geldi. "Terörist" olarak nitelendirildi. hareketin lideir Yaser Arafat "teröristbaşı" olarak ilan edildi.

Arap devletleri de Filistin hareketine karşı ikili bir tutum aldılar. Bir yandan aşağıdan gelen basıncın sonucu hareketi desetklediler diğer taraftan da her fırsatta başını ezmeye çalıştılar.

Filistin hareketi bir dizi gelişmenin sonucunda Lübnan'a çekildi. Lübnan'da Müslümanlarla Hristiyanlar arasında çıkan içsavaşa karışmamaya çalıştı ama bu mümkün olmadı.

Sürecin sonunda İsrail 1983'de Beyrut'u kuşattığında ve FKÖ Lübnan'dan Tunus'a çekilmeye karar verdiğinde aslında bir dönemi kapandı. Artık Filistin'in çevresinden İsrail'e dönük bir savaş sürdürmek mümkün değildi.

Oslo süreci

Lübnan Savaşı'nın ardından Oslo süreci başladı.

ABD FKÖ ile İsrail'i masa başına getirdi. Batı Yakası ve Gazze'de bir Filistin devleti, bir Filistin yönetimi kurulması doğrultusunda adımlar atılmaya başlandı.

Bu arada 1987 yılında beklenmeyen birşey oldu. 8 Aralık'ta İsrail'deki işyerlerinden Gazze'ye dönen Filistinli işçiler bir İsrail tankının bir arabayı ezmesini ve içindeki dört Filistinli'yi ezmesini dehşet içinde gördüler. Ölenlerin üçü o civardaki Jabalya kampından geliyordu.

Ertesi gün büyük bir gösteri oldu. Gösteriye 10 bin kişi katıldı. İsrail polisi gösteriye ateş açtı. Yeni gösteriler oldu. Polis gene ateş açtı. ve İntifada başladı.

Böylece ilk kez Filistinliler Filistinde İsrail güçleri ile karşı karşıya geldiler.

Oslo sürecine ve İntifada'ya kadar FKÖ ve El Fetih tek devlet çözümünden yanaydı.

Yani, tek ve laik bir Filistin devletinde Yahudiler, Hıristiyan ve Müslüman Araplar yan yana yaşamalıydı.

Oslo görüşmeleri ile birlikte FKÖ ve El Fetih bu taleplerinden vaz geçtiler. Artık onlar için ikiş devletli çözüm uygundu.

Ne var ki Filistin halkının çoğunluğu için iki devletli çözüm uygun değildi.

Kimilerinin sandığı gibi tek devlet istemek ve iki devletli çözümü reddetmek ideolojik bir tutum değil. Tamamen Filistin halkının gerçekçi bir talebi.

1948'den beri Filistin halkının çoğunluğu göçe zorlandı. Bu göçlerin bir sonucu olarak toprakları Siyonistler tarafından işgal edilen Filistinlilerin bir kısmı Gazze ve Batı Yakası'na kaçarken diğerleri bütünüyle Filistin dışına kaçmak zorunda kaldılar.

Oslo Anlaşması ile kabul edilen Filistin Bölgesi ülke dışına kaçmış olan bu Filistinlilere gerş dönme hakkı vermiyordu. Kaldı ki bütün Filistinlilerin zaten olağanüstü kalabalık olan Gazze ve Batı Yakası'na sığması mümkün değildi.

Hamas'ın ortaya çıkışı

İşte Hamas bu koşullarda, İntifada'nın içinden çıktı. Teslimiyetçi olmayan çizginin temsilcisi olarak da hızla güç kazandı.

Hamas'ı Filistin hareketinin diğer kanadından ayıran başlıca nokta iki devletli çözüme hayır demesiydi.

Oslo görüşmeleri sürerken İsrail bir yandan da Filistin Devleti'ne bırakılacak topraklar üzerinde yeni yerleşim bölgeleri kuruyordu. Böylece işgale devam ediyordu. Hamas bir yandan da bu sürece karşı çıktı.

Ne var ki Yaser Arafat'ın tarihsel kişiliği bir süre daha El Fetih'i sürükledi. Sonunda Arafat İsrail işgali altında öldükten sonra yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerini uzlaşmacı bir lider olan Mahmut Abbas kazandı. El Fetih ve FKÖ'nün adayı olan mahmet Abbas çok daha uzlaşmacı bir çizyi temsil etmeye başladı ve ilk genel seçimlerde Hamas oyların yüzde 60'ını aldı. Artık Filistin hareketinin fiili temsilcisi Hamas'dı.

Sonra FKÖ ile hamas arasında çatışmalar yaşandı ve direnişin temsilcisi Hamas dört tarafı abluka altında olan küçücük Gazze'ye sıkıştırıldı.

Şimdi İsrail Gazze'de hamas'ı yok etmeye, uzlaşmaya zorlamaya çalışıyor. Önemli oılan şu ki Hamas böyle bir çizgiye çekilse yerini mutlaka bir başka güç alır ve uzlaşmaz çizgiyi savunur.

Filistin topraklarının dışına sürülmüş milyonların, Gazze ve batı Şeria'ya sıkıştırılmış milyonların başka bir çözümü yok.

Sorun daima terörist devlet İsrail'dir

1940'lardan beri Filistin'de sorun daima Siyonizmdir. Siyonizm daima Filistinlileri Filistinde fazla gördü. Bu ülkede iki halka yer olmadığına inandı ve bu doğrultuda şiddet kullandı.

Filistinliler en baştan itibaren daima kendilerini bile korumaktan aciz bir güçle direnmeye çalıştılar.

Bugün kimileri Hamas'ın uyguladığı şiddetin İsrail'in şidet uygulamasına neden olduğunu iddia ediyor. Batılı devletler "İsrail kendisini savunuyor" diyor. Çünkü Hamas zaman zaman İsrail'e roketler atıyor. Hamas roketlerinin verdiği zararla İsrail Ordusu'nun verdiği zararı karşılaştırmak mümkün değil.

Kaldı ki israil barış görüşmeleri sürerken bile işgale devam eden, işgal sonucu Filistinlilere kan kusturan taraf.

Bugün Gazze sadece İsrail'in askeri saldırısı altında değil. Bir yandan da abluka altında.

İş yok. Gıda maddesi yok. İlaç yok. Su ve elektrik yok.

Gazze öldürülüyor. sadece bombalarla değil, abluka ile.

İşte bu nedenle sorun Filistinliler değil İsrail. İşte bu nedenle Filistinlinin direnmekten başka çözümü yok.

Direniş ve İslamcılar

Türk solu Filistin direnişine hakkıyla sahip çıkamıyor. İkircikli. Çünkü direnişin örgütü islamcı Hammas. Bu laik, kemalist, ulusalcı, yurtsever solu rahatsız ediyor.

İslamcıların direni,şini desteklemekten çekiniyorlar.

Bir internet sitesinde çıkan "Sol Filistin halkı için AKP'nin İsrail işbirlikçiliğine ve ikiyüzlülüğüne karşı somut eyleme geçmeli" başlıklı yazı, bir başka sol örgütlenmenin Filistin halkı ile direnişin bayrağını İslamcılardan almalıyız diyen bildirisi solun bir kısmının hangi vahim noktada olduğunun iyi göstergeleri.

Gazze'de üçte biri çocuk 1000'e yakın insan ölmüş. Ölü sayısı artıyormuş. Gazze'nin canı çıkıyormuş. Gücü tükeniyormuş. Bunlar önemli değil. Önemli olan AKP'nin ikiyüzlü tutumu.

Bu kadarı anlaşılmaz bir rezalet. Bütün Türkiye ayakta. Her yerde gösteriler yapılıyor. Küçücük ilçelerde bile binlerce insan sokağa çıkıyor. Bunların çoğu emek örgütlerinin merkezi gösterilerinden daha büyük. Bunlar solun gösterilerinden defalarca daha büyük.

Her yerde öfke var. Her yerde hüzün var. Topraktam çıkarılan ölü bebekler. Ve bazı solcular bunlara değil AKP'nin ikiyüzlü politikasına bakıyorlar! Utanç verici bir tutum bu.

Bugün hükümetten İsrail ile olan ikili anlaşmaları iptal etmesini istemek en doğru talep. Bu talep sadece AKP'yi değil, bugüne kadar ki tüm hükümetleri eleştiren bir talep. Kazanılması Filistin halkının mücadelesine doğrudan bir katkıda bulunur.

Ama bu talep Filistin halkı içindir.

Bir de dünyadan ses gelmiyor diyenler var. Hafta sonu, uluslararası eylem gününde yapılan gösteriler buna en iyi cevap. sadece Londra'da 150 bin kişi yürüdü. Sayısız kentte gösteriler oldu. Türkiye'de de eylemler oldu. Birini BAK yaptı, çoğunu islamcılar. Sol? Bir kısmı AKP'nin ikyüzlülüğüne karşı somut eylem hazırlıyorıdu herhalde!

Bir de son zamanlarda yapılan bir araştırma var. 1967'de Avrupalıların yüzde 73'ü İsrail'i desteklerken bugün yüzde 67'si Filistinlileri destekliyor. Nereden nereye.

Türkiye'de ise ezici büyük bir çoğunluk Filistinlilerin yanında. Nedeni politik İslam değil, İsrail zulmüne karşı tutum.

Sol içinde yaşadığı paranoyadan çıkmadıkça, Filistin halkını desteklemek için bütün güçleri ve olanakları ile harekete geçmedikçe, İslam fobisini kırmadıkça, Filistin gösterilerinde kahrolsun şeriat, kahrolsun faşizm sloganı atmaktan vazgeçmedikçe kenarda marjinal kalmaktan kurtulamaz.

DİRENEN FİLİSTİN

Doğan Tarkan - Roni Margulies

Sosyalist İşçi yazarları Doğan Tarkan ve Roni Margulies 2002 yılında ikinci İntifada sırasında yazdıkları broşürde 60 yıldır Filistinlilere ve Ortadoğu'ya kan kusturan İsrail şiddettinin kökenlerini araştırıyor. Siyonizm nedir? İsrail neden korsan bir devlet? Çözüm iki milletli laik ve bağımsız Filistin mi? 2002 yazıları Filistin direniş hareketinin ve Hamas'ın yükselişinin de dinamiklerini ortaya koyuyor. Gazete satıcınızdan isteyin!

Z YAYINLARI

sosyalist işçi

Gazze'de insanlık suçu işleniyor

Tüm dünyanın protestoları arasında Filistin'de, Gazze'de insanlık suçu işleniyor. Siyonist İsrail zaten abluka altına almış olduğu, açlığa, ilaçsızlığa, susuzluğa ve işsizliğe mahkum ettiği, bütün dünyadan kopardığı Gazze'de yaşayan Filistinlilerin üzerine bomba yağdırıyor. Şimdilik 1000'i aşkan insan öldü. En az üçte biri çocuk.

Türkiye'de basında Hamas'ın islamcı karakteri tartışılıyor ve birçok yorumcu İsrail'i kışkırtan Hamas diyor. Yani Hamas direnmese İsrail kan dökmeyecek. İşçiler grev yapmasa patronlar işçi çıkarmayacak. İnsanlar gösteri yapmasa polis göstericileri dövmeyecek...

ABD Dışişleri bakanı Condoleezza Rice'da İsrail'i haklı çıkarmak için aynı gerekçeleri kullanmış. "O kadar yoğun nüfuslu bir yerde ister istemez siviller ölüyor" demiş ve Hamas'ı suçlamış: "Halkın arasında yaşıyor."

Hamas'ı suçlayanlar herşeyden önce siyonist şiddetin 1948'den beri varlığını görmüyorlar. Şiddeti her zaman İsrail devletinin başlattığını görmüyorlar.

Bir de dünya sessiz söylemi var. Halklara değil devletlere bakan bu bakış dünya devletlerinin İsrail katliamı karşısında sessiz kaldığını hatta israil'i onayladığını söylüyor. Emperyalist ülkeler İsrail'in "savunma hakkını" savunuyor. Yani israil'in saldırma ve katletme hakkını savunuyor. Ama halklar İsrail'i desteklemiyor. Avrupalıların yüzde 68'i Filistinlilerden yana. Geçtiğimiz hafta sayısız dünya kentindeki ve Avrupa ve Amerika'daki gösteriler ise dünya halklarının hangi tarafta olduğunu ve sessiz olmadıklarını gösterdi.

Gazze'de bir savaş cuçu var. Bunu artık Birleşmiş Milletler yetkilileri de söylüyor. madem savaş suçu var öyleyse İsrail yetkililerini savaş suçundan yargılamak lazım.

***

Bir de Filistin dayanışma eylemlerini islamcılardan kurtarmak gerektiğini söyleyen solcular çıktı bugünlerde.

Yüreği taş bağlamış insanlar bunlar. Gazze'de ölenler, acı çekenler umurlarında değil.

Onlar Filistin için gösteri yapan toplumun en büyük kısmının karşısına geçip "kahrolsun faşizm, kahrolsun şeriat" diye bağıranlar. Filistin gösterisinde Filistin için bir döviz değil, kendi örgüt bayraklarını taşıyanlar.

Onlar Gazze'de direnenlerin örgütlenmesi Hamas olduğu için Gazze direnişine soğuk bakanlar.

Onlar ABD'nin teröre karşı savaşının temel noktasını kabul etmiş olanlar. Bugün düşman, teröristler ve terörist devletlerdir ve onlar da politik islamcıdır. Bunu sol adına kabul edenlere yazıklar olsun. Ama ynı çevreler zaten Ergenekon operasyonu'na da karşılar, darbe olasılığı olmadığını olursa da bunun AKP darbesi olacağını söyleyen aymazlardır.

Sol bu darbe yanlılarından kendini ayırmadıkça Türkiye emekçileriş karşısında hiçbir şansa sahip değildir.

Nereye kadar?

Doğan TARKAN

Bir "Ergenekon Dalgası" daha geldi ve geçti. Emekli generaller, muvazzaf, yani halen orduda görev yapan subaylar, Ülkü Ocaklılar, eski YÖK başkanı Kemal Gürüz, bir iki gazeteci, Bedrettin Dalan ve oğlu, Eski savcı Sabih Kanadoğlu hep birlikte b dalgaya yakalandı. Bir kısmı tutuksuz yargılanmak için serbest bırakıldı, bir kısmı ise gözaltında.

Tabii bu operasyonun iki süper isminden birisi İbrahim Şahin. Susurluk'ta da yargı önüne çıkan, mahkum olan ve sonra hafızasını kaybettiği için dönemin Cumhurbaşkanı tarafından serbest - bırakılan İbrahim Şahin.

Gene süperdi. Polislerin evinde bulduğu krokilerde yapılan kazılar sonucu 2 lav silahı ve patlayıcılarla birlikte bir sürü silah ve mermi. Ayrıca "devlet beni göreve çağırdı" demiş ve bir dizi suikast hazırlığı içind eolduklarını anlatmış. Adamın korkusu yok.

Diğer süper isim Veli Küçük'ten sonra Ergenekon'a eklenen diğer Küçük, Yalçın Küçük.

Başta TKP'liler ve benzerleri olmak üzere bazılarına göre "marksist" olan Yalçın Küçük ifade verirken konuşmuş da konuşmuş. Neler anlatmış bilmiyoruz ama herhalde savcıya, savcının yanındaki katibe vs "Yahudi" olduklarını kanıtlamaya çalışmıştır.

Bu "marksist" Yalçın Küçük bu son operasyonun anlamsızlığını anlatmaya çalışan darbe yanlısı solcuların üç silahından birisiydi. Öyle ya, madem ki "marksist" Yalçın Küçük ile İbrahim Şahin aynı nedenle gözaltına alınıyor öyle ise bu iş yanlıştır.

Aslında AKP muhaliflerini, cumhuriyeti savunanları korkutmaya çalışıyordur.

Yalçın Küçük bir ırkçı. Adının marksizm ile birlikte anılması bile utanç verici. Adam, www.yalcinkucuk.net adresli sitesinde şunları diyor:

"A*yrıntısına girerek kimseyi rahatsız etmek istemiyorum ancak benim görüşüm şudur: 'Ermenilere yapılanların çoğunu biz Türkler yapmadık'. Bunlar içimizdeki İbrani asıllıların yaptıkları bir iştir. Daha detaylı olarak söyleyecek olursak Ermeniler'e karşı yapılan eylemlerin faili içimizdeki Sabetayistlerdir. Bu genel olarak son 150 yıldır Türkiye'de bir Hristiyan, Yahudi savaşları olduğunu, biz Türklerin de bu savaşlarda sadece figüran olduğunu söylüyorum.*"

Ve devam ediyor:

"*Ahmet İnsel İbrani Asıllıdır,*

"*Oran İbranice 'Işık' Demektir ,*

"*İkincisi Baskın Oran. Ben Baskın Oran bir milletvekili adayı olduğu zaman bunları söyledim. Tekrar söylüyorum: Soyadı Oran, İbrani isim sözlüklerinde de olandır. Or'dan gelir. 'Or' ise İbranice 'ışık' demektir. Adaylığı döneminde de söyledim. Amerika'da meşhur dondurma markası Baskin vardır. Baskın Oran Sabetayisttir*"

Adam görüldüğü gibi sadece ırkçı değil, aynı zamanda biraz kaçık.

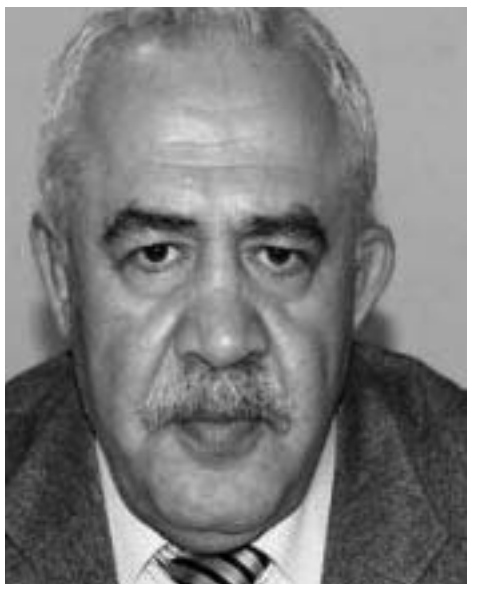

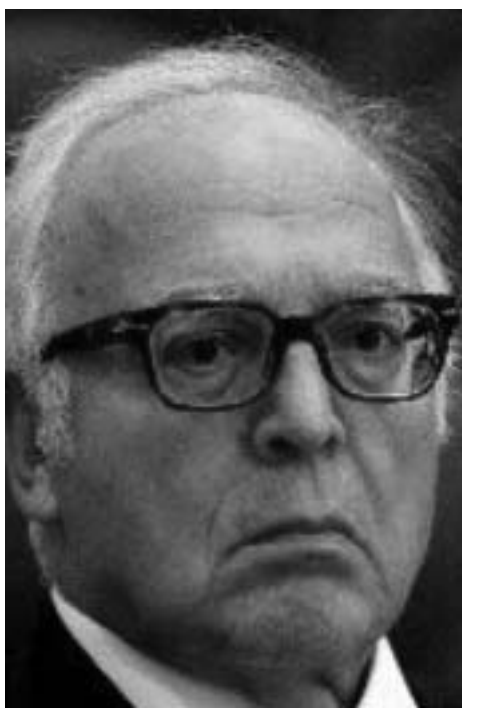

Ve bizim bazı solcularımız Yalçın Küçük'ün "turnusol kağıdı" olan bir "marksist" olduğunu düşünebiliyorlar.

Bu kadarı fazla.

Son Ergenekon tutuklamalarını gözden düşürmeye çalışanların ikinci kozu Sabih Kanadoğlu'dur. "Saygın bürokrat" ın zaten İbrahim Şahin'i mahkum ettiren savcı olduğu söyleniyor, ayrıca Kanadoğlu "Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcısı."

Kimse çıkıp sormuyor, bu Yargıtay parti mi, dernek mi? Nasıl bir insan "onursal" başsavcı olabilir?

Ama sorgulama sırasında görüldü ki bu iddia da çöpe gitti. İbrahim Şahin Susurluk zamanından kalma iddialardan değil, 2009 yılında planladığı suikastlardan dolayı "devlet tarafından göreve" çağrılmış. Silahlar ise Susurluktan kalma değil. Bu da zaten üçüncü iddiayı ortadan kaldırmakta.

Bazı gazete köşe yazarları, bazı "solcular" ve hatta "komünistler" son tutuklamalardaki muvazzaf askerleri görmediler. Suikast hazırlıklarını görmediler. Ermeni toplumuna dönük yeni cinayet hazırlıklarını görmediler. Lav silahlarının farkına varmadılar. Çünkü onlar Yalçık Küçük'e baktılar. Eh Yalçın Küçük'te Ermenilerden özür dileyenleri sebataycılıkla suçlayınca mesele çözülüyordu.

Ergenekon soruşturmasına ve açılan ve açılacak davalara karşı bir kısım solun bu tutumu daha ne kadar sürecek? Darbe hazırlığı yapan, eli lav silahlı bu insanlar görmemezlikten gelinecek ve "davadan sola yararlı birşey çıkmaz" ya da "bunlar AKP'ye yarar" denecek?

Solda yer alan herkes ama herkes bir an önce safını belirlemelidir. Ya darbeden, darbeciden yanasınız ya demokrasiden ve özgürlükten. Bunun ortası yok. Üçüncü tarafı yok.

Ortada olduğunu söyleyenler bastıran taraftan yanadır yani darbeden yanadır. "Bana darbe girişimi var dedirtemezsiniz" diyenler darbecilerin yanındadır. "Ergenekon AKP'nin işine yarıyor" diyenler darbecilerden yanadır. Solda yer alanlar bu çukura düşmemelidir.

Solda olduklarını söyleyenlerin bir kısmı açık ki çok bilinçli bir tercih içinde. Onlar, AKP'yi şeriatçı b ir partiolarak görüyor ve şeriata karşı laik ordunun, laik bürokrasinin yanında yer alyorlar. Onlarla yollarımız bir daha birleşmemek için ayrılmaya başladı. Hareketin 40 yıllık tarihi içinde yollarımızın böylesine ayrıştığı akımlar ne yazık ki oldu. Şimdi gene böyle bir aşamadayız.

Ama bir de bu çukura düşenler var. Başta aldıkları tutumu değiştiremeyenler, geri dönemeyenler var. Onlar yanlış yapıyor. Gelin darbecilere karşı açıkça tutum alın. Ergenekon'dan çok şey bekleyemeyiz. Sonuç olarak burjuva devlet kendi içinde bir çatışma içinde. kendi kendisini yıkacak değil. Ama gene de bir kısmı hesap verecek. Hesap verecek olanlar bizim katillerimiz. Bizim işkencecilerimiz. Bize zulmedenler. Onların hesap vermesi iyidir.

Biz topyekun bir hesap kesmeyi elbette istiyoruz. İşçi sınıfı burjuvaziden iktidarı alırken bu topyekun bir hesaplaşma olacaktır. Ama ona vakit var.

DSiP'e üye ol!

■ Darbeye karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsaan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

www.dsip.org

sosyalist işçi

Sosyalist İşçi her hafta savaşa, darbelere, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtımcılarımız size her hafta gazetenizi iletsinler ya da posta ile yollayalım. 5 sayı 5 YTL.

www.sosyalistisci.org

internet
ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hranticinadaleticin.com
tuzladaolumlereson.blogspot.com
7omilyonadim.org
dtpkapatilamaz.blogspot.com

İsrail şiddetinin kökleri

Geçmişe Filistin'deki kendi deneyimlerime baktığımda bugünkü dehşetin küçük başlangıçlardan itibaren nasıl geliştiğini görebiliyorum. Siyonizm; Yahudi Ayrılıkçılığı ve Yahudi Anavatanı inancı devlet şiddeti içinde gelişti. Ailem 1902'de Filistin için Rusya'yı terk eden birkaç bin kişilik gruba katılan öncü Siyonistlerdi.

Bir Siyonist olarak yetiştim, ama Siyonizm o zamanlar bugün gördüğümüz çirkin yüzüne sahip değildi. Ne var ki Araplar ve Siyonistler arasında köktenci bir çatlak her zaman olagelmiştir. Aynı çatlak Siyonistleri ve diğer insanları geldikleri ülke üzerinden ayırır.

19.yy Rusya'sına bakarsanız bu açıktır.1891'de Çar 2.Alexander suikaste uğradı. Ertesi yıl Rus aşırı sağı Yahudilere karşı bir soykırım örgütledi. "Bir Yahudi öldür, Rusya'yı kurtar" dediler. Sosyalistler buna Çarizm ve Sağ ile savaşta birlik önererek tepki verdiler. Ama ikinci bir tepki daha vardı-Siyonizm.Siyonistler şunu öne sürdü: "Yahudiler kimseye değil,yalnızca kendilerine güvenebilirler." Bunun ardından ilk gruplar Filistin için Rusya'yı terk ettiler. Bundan sonraki her soykırım aynı iki tepkiyi yarattı. Bir kısım genel devrimci harekete katılırken diğerleri ayrılmayı seçti.

Siyonistler Filistin'e geldiklerinde ayrılıklarını vurgulamaya devam ettiler. Siyonistler Arap topraklarının yönetimini-çoğu zaman yerleşimcileri yasal yollarla çıkartarakele geçirdi ve Siyonistler binlerce işsiz Arap'a karşı sistemli bir ayrımcılık uyguladı. Araplar nüfusun %80'ini oluşturmasına rağmen biri bile benim okuluma gelmedi.

Ebeveynlerim aşırı Siyonistlerdi. Babam bana şunu söylemişti: "Bir Arap'a bakmanın tek yolu ona bir silahın arkasından bakmaktır" Asla bir Arap ile aynı evi paylaşmadım.

Siyonistler kendi sendikalarını oluşturdular. İki farklı politik fondan beslenen Histadrut. Birinin adı "İbrani Emeğinin Savunması" iken diğerinin adı "İbrani Ürünlerinin Savunması" idi. Bu fonlar Yahudi teşebbüslerinde Arapların çalışmasını ve Arapların ürettiği malların Yahudi pazarına girmesini engellemek için kullanıldı. Onlar(Araplar) Siyonist Ticarete zarar verecek hiçbir şey yapmamışlardı.

1944'de Tel Aviv pazarının yanında yaşıyorduk. Bir sabah eşim genç bir adamın gidip ürünlerini satan bütün kadınlarla konuştuğunu gördü. Bazılarını rahat bıraktı ancak bir kısmının sebzelerinin üzerine parafin döktü ve yumurtalarını ezdi. Güney Afrika'dan yeni gelmiş olan eşim buna inanamadı ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Olan gayet basitti. Adam malların Arap ya da İbrani ürünü olup olmadığını kontrol etmiş ve Arap olanları yok etmişti. Şimdi; bu davranış hala küçük ölçekteydi ve bazı Siyonistler hala solcu gibi konuşuyorlardı. Örneğin Siyonist yayıncılar Lenin ve Troçki'nin eserlerini basıyorlardı.

Ama Araplara karşı olan kin merkezi düzeyde güçlü kalmaya devam etti. Hiçbir Arap asla kibbutz hareketine ya da sözde "sosyalist" kolektif çiftliklere girmedi. Yahudilerin sahip olduğu toprağın çoğunluğu yönetmeliği Arap malikleri yasaklayan Yahudi Ulusal Fonu'na aitti. Bu ise bütün Filistin'den Arapların sürülmesi anlamına geliyordu.

1946'da Filistin'den ayrıldığımda 300.000 nüfuslu Tel Aviv'de bir tek Arap bile oturmuyordu..

Nottingham'a, nüfusu Tel Aviv ile aynı düzeyde olan bir şehre gittiğinizi ve hiç İngiliz bulamadığınızı düşünün.

Açıkça belli ki Siyonistler ile Araplar arasında bir nefret var. Siyonistler-çoğunluğa güvenmeyen azınlık-yardıma ihtiyaç duydular ve bunun için daima Filistin'i daha önce kontrol etmiş emperyalist güçlere baktılar. Bu ilk başlarda belirgin değildi. Siyonist liderler Alman idarecilere sürekli Filistin'de gelişecek bir Siyonizm'in onların çıkarlarına uygun olacağını söylüyorlardı.

1917'de İngiltere Filistin'i işgal ettiğinde, Siyonist liderler muhafazakâr dışişleri bakanı Balfour'a yazarak İngiltere'nin çıkarlarının Filistin'de güçlü bir Siyonist varlığı gerektirdiğini öne sürdüler. Ayrıca İkinci Dünya Savaşında, Amerika'nın ana emperyalist güç olduğu açık hale gelince başta Ortadoğu'dakiler olmak üzere Siyonist liderler odaklarını Washington olarak değiştirdiler.

Siyonistler-eğer satılık değillersedaima kiralıklardı. Siyonizm'in mantığı yani Yahudi olmayan tüm nüfustan ayrı olma hali ister Rusya'da, Polonya'da ister Filistin'de olsun emperyalizme bağımlılığa neden oldu. Nazizm ve onun yükselişi önemlidir. Alman işadamları Hitler'i Yahudilerden korktukları için değil Alman işçi sınıfından korktukları için desteklediler. Hem Yahudiler hem de Alman işçiler Hitler'in kurbanlarıydı.

Devrimci sosyalistler için anahtar işçi sınıfını Nazilere karşı örgütlemek olmalıdır. Siyonistlerin itirazı şudur: "Yahudiler Hitler'in kurbanlarıdır" ve dolayısıyla bütün Almanlar Yahudilerin düşmanıdır.

1933'de Alman işçiler Hitler'e karşı bir kitle mücadelesi olmadan yenildiklerinde Siyonizm son derece güçlendi. Bir hareket bir kez kesin bir momentuma ulaştıktan sonra eğer daha büyük bir ölçekte yeni bir hareket ortaya çıkmazsa durdurulamaz. Eğer Yahudiler Almanlara güvenemiyorsa, onlar için güçlü Siyonist bir devletin tek cevap haline gelmesini doğal karşılamak gerekir.

Filistin'e dönersek Siyonist zorbalık gelişiyordu.1948'de ilan edilen İsrail Devleti yüzlerce Filistinliyi evlerinden süren bir terör dönemi sonucunda var olabildi. Devlet Deir Yasin köyünde yapılan 240 sivilin öldürüldüğü "sınırlı" bir katliam ile doğdu.

Erkek, kadın ve çocuklar boğazlandı, bazıları henüz canlı iken köyün kuyusuna atıldı. Orası iyi bildiğim bir yerdi evimden sadece birkaç mil uzaktaydı. O zamandan beri bedel ödeyen sadece Araplar değil. İsrail'in daimi müttefik arayışı onu hızlı bir şekilde dünyanın en gerici rejimlerinin askeri ekipman sağlayıcısı haline getirdi.

Moshe Dayan, Israil savunma bakanı 1966'da iki ayını Güney Vietnam'da ABD'nin kukla hükümetine rehberlik ederek geçirdi. İsrail Şili'ye,Ian Smith Rodezya'sına ve ABD Başkanı Carter'ın insan hakları ihlalleri nedeniyle silah ambargosu uyguladığı tüm ülkelere silah sağladı.

İsrail polisi İran Şahı'na önerilerde bulunurken, İsrailli bilim adamları Güney Afrika için nükleer silah geliştirdiler. Bazı insanlar baskının daima ilerlemeye yol açacağını öne sürüyor. Yahudiler korkunç bir baskıyla karşılaştılar ama bu onların ilerici ya da devrimci olmalarını garantilemedi. Aslında güçsüzlükle birleşen baskı gericiliğe yol açar. Siyonizm'in çekirdeği tüm ilerici güçlerden-Rusya'daki devrimci güçlerden Ortadoğu'daki anti-emperyalist güçlere-ayrılma anlamına geldiğinden hikâyenin gerisi doğal olarak gelişti.

Bugün İsrail Lübnan'da açıkça faşist bir organizasyon olan falanjistlerle işbirliği yapıyor. Şaşırmıyorum.1930'larda Begin'in (şimdi İsrail Başbakanı) örgütü Irgun'un Hitler selamı verip kahverengi gömlekler giymesini hatırlıyorum.

1935'de İsrail'in asla sivilleri öldüreceğine inanmazdım-Araplara ayrımcılık uyguluyordu ama hepsi buydu. Ama bugünün acımasız dünyasında her çatlak genişliyor ve Yahudi Ayrılıkçılığı çatlağı bugün Lübnan'da gördüğümüz dehşeti ortaya çıkartıyor. Bu canavarlıklar Siyonizm'in doğasıdır. Dahası korkarım gelecekte Siyonistlerin çok daha kötüsünü yaptıklarını göreceğiz.

Tony Cliff

Onur Devrim Üçbaş *İngilizceden çevirdi.*

Gramsci'nin Marksizmi

Çelişkileri açıklayan felsefe

Felsefe genellikle sıradan insanların ilgi alanına girmeyen bir şeymiş gibi gösterilir. "*Büyük insanların bize miras bıraktığı genelgeçer doğrular*" olarak görülür. Gramsci içinse felsefe, tarihsel ve toplumsal bir bakış açısıyla değerlendirilen çağdaş düşünce yöntemlerini kullanarak, çağın sorunlarına bulunan yanıtlardır. Felsefe, belirli bir toplumdaki fikirlerin ayrılmaz bir parçasıdır.

Gramsci'ye göre aslında hepimiz birer filozofuz. Kullandığımız dille birlikte kültür, din, folklör ve gündelik yaşantının ortaya koyduğu ortak akıl gibi öğeler hep dünyaya dair belirli algıları içerir.

Hayatımızı belirleyen fikirler tepeden süzülerek bize kadar ulaşır. Genellikle bu fikirler bize ulaşırken, onları üreten filozof ve aydınların ifadelerinden farklı bir biçimde dile getirilir. Popüler bilinç her tür çağdaş ve ilerici fikirle birlikte son derece gerici birtakım fikirleri de bünyesinde barındırır.

Gramsci, işçilerin aynı anda hem her türlü ırkçı ve cinsiyetçi fikirleri taşıyan birer "ayaklı anakronizm", birer "fosil" olabileceğini hem de asla grevleri satmayan sadık birer sendikalı olabileceklerini söyler.

Popüler bilinç taş devri öğeleriyle beraber ileri bilimlerin temellerini, bütün tarihsel dönemlerin yerel önyargılarıyla beraber tüm insanlığın birleştiği bir dünya yaratacak olan geleceğin felsefesinin sezgilerini aynı anda taşır.

Gramsci bu sonuçlara devrimci 1919 ve 1920 yıllarında Torino'daki işçi sınıfını inceleyerek ulaşmıştı. Bilincin bu çelişkili yapısı, işçi sınıfının kapitalizm altında kendi çıkarlarının peşinde koşan bağımsız bir güç olamamasının da nedenidir.

Popüler bilinçten devrimci bilince geçiş kesintisiz, düz bir çizgi halinde gerçekleşmez. İşçiler söyledikleriyle çelişen şeyler yapabilirler. Düşünceyle eylem arasındaki bu zıtlık popüler bilincin çelişkilerinin merkezidir. İşçiler, taşıdıkları egemen fikirlere rağmen bir anda direnmeye başlayabilirler. Grasmci'nin dediği gibi:

"*İşçinin neredeyse farklı iki teorik bilinci (veya tek bir çelişik bilinci) barındırdığından bahsedebiliriz. Bunlardan biri eylemlerinde gizli olan ve onu, pratikte dünyayı birlikte dönüştürdüğü iş arkadaşlarıyla birleştiren bilinçtir, öteki ise görünür olan veya sözle ifade edilen, geçmişten öğrenerek hiç eleştirmeden kabullendiği bilinçtir.*"

En önemli çatışma işçinin dünya görüşüyle, mücadele esnasında yaşadığı gerçeklik arasındaki çatışmadır. Sınıf bilinci buradan doğar, işçiler egemen sınıfın gücüne karşı ayaklanırlar. Bu, popüler bilincin bir adım ötesine geçildiğinde ortaya çıkan "sağduyu"dur. Bu da gelişerek daha yüksek bir ikinci aşamaya, işçiler arasındaki bölünmüşlüğün aşılarak birleşik bir sınıf kimliğine ulaşıldığı noktaya erişebilir.

Ardından üçüncü bir aşama gelir: Burada kişi kendisine ait ortak çıkarların, salt ekonomik sınıfın sınırlarının ötesine geçtiğini ve diğer ezilmişlerin de ortak çıkarı haline gelebileceğini, hatta gelmesi gerektiğini farkeder. Bu en saf politik aşamadır. Burada, daha önce tohumu ekilmiş olan ideolojiler birer "taraf" olarak filizlenir ve sonunda yalnız biri hakim olana dek birbiriyle yüzleşmeye ve çatışmaya başlar.

Bu yalnızca ekonomik ve politik amaçların uyumunu sağlamaz, aynı zamanda mücadelenin evrensel bir düzeyde şekillenmesini sağlayan tüm sorgulamaları ortaya koyarak düşünsel ve ahlaki birliği de sağlar ve diğer ezilmişlerin üzerinde belirli bir sosyal grubun hegemonyasını kurar.

Gramsci bunu şöyle açıklar: Şimdiye dek her devrimin öncesinde, yeni türden bir kültürel anlayışın oluştuğu ve başlangıçta karşı çıkılan fikirlerin insanlar arasında hızla yayıldığı uzun ve yoğun bir eleştirel faaliyet dönemi yaşanmıştır."

Gramsci ayrıca devrimci partinin önemini vurguluyordu:"*Tabii ki kimse tek tek bütün işçilerden, ait olduğu sınıfın insanlığın gelişim sürecinde oynayacağı karmaşık rolün tamamen farkında olmasını bekleyemez. Ama bu parti üyelerinden beklenmelidir. Parti bir bütün olarak bu yüksek bilinci temsil edebilir ve etmelidir de. Aksi halde işçileri yönlendirmek yerine onlar tarafından sürüklenecektir. Dolayısıyla, parti Marksizmi tam anlamıyla özümsemelidir*."

Parti ve onun fikirleri gündelik gerçeklerden ayrılamaz: "*Modern teori (Marksizm) kitlelerin istekleriyle zıt olamaz. İkisi arasında akış sağlanmalıdır.*"

Chris Bambery

Muhip Tezcan çevirdi

Marksizm
marksizm sohbetleri

Söyleyene değil, söyletene bak

Stalinizmi, sosyalizmin pürü pak temsilcisi olarak görenlerin, Ergenekon'un cephane gömüsü sahibi zengin bir iç savaş örgütü olduğu ayyuka çıkmış olmasına rağmen derin devleti küçümsemeye ve sulandırmaya çalışması anlaşılır bir durum.

Stalinizmde, sosyalizme dair ip ucu bulanların, stalinist uygulamaları gerçekleşmiş sosyalizmin zorunlu adımları olarak görenlerin, Yalçın Küçük'ü, "solcu aydın" olarak değerlendirmelerine de şaşmamalı.

Ne de olsa stalinizm, su katılmamış milliyetçilik demektir. Rusya'da 1920'lerin ortalarından itibaren işçi sınıfının Ekim devrimi ile elde ettiği tüm kazanımlarını gasp eden bürokrasinin siyasi lideri olarak Stalin, aynı zamanda heykeli dikilesi bir derin devlet kurma uzmanıydı. Stalin, bir yandan da bürokrasiye ihtiyacı olan bir ideolojiyi, "Tek ülkede sosyalizm" ideolojisini kazandırdı. Rusya'da tek ülkede sosyalizm ideolojisi, Türkiye'de kemalizmin altı ok ideolojisine benzer. Egemen sınıflara, sanayileşme, kalkınma ve emek gücünün yaygın sömürüsü için gerekli olan politik hedeflerin çerçevesini belirler. Rusya'da bürokrasinin üzerinde yükseldiği gerilik, kıtlık, ekonomik çöküntü içinden bürokrasinin egemen olduğu devlet kapitalisti toplumsal örgütlenmenin garanti altına alınmasının tek yolu, Rus işçilerinin dünya devrimi özleminin sona erdirilmesiydi. Rusya'nın dünyadaki devrimci dalgalanmalardan uzak durması, bürokrasinin ayrıcalıklarını korumasının biricik yolu olarak öne çıktı.

Tıpkı Kemalizm gibi bir sermaye sınıfı ideolojisi olan stalinizm de dünya ekonomisinin basıncına direnmek için devlet kapitalisti sermaye birikim rejimine sarılırken, ceberut bir devlet aygıtına ve ceberut bir Rus milliyetçiliğine sarıldı.

İngiliz Marksist Chris Harman'ın vurguladığı gibi, 1917 devrimlerinden önce ulusların hapishanesi olarak adlandırılan Rusya, 1930'lu yıllarda yeniden ve daha da vahşi koşullarda ulusların hapishanesine dönüştü. Stalinist bürokrasi, Rus olmayan halkları sistematik bir biçimde Ruslaştırdı. 1930'ların sonuna gelindiğinde Kuzey Kafkasya'da görev yapan 1310 resmi görevlinin sadece 17'si yerel milliyettendi. Stalinist bürokrasi bazı ulusları fiziki olarak imha etti, bazılarını ise binlerce kilometre uzaklara sürdü.1920'lerin sonlarından itibaren Rusça dışındaki dillerin kullanımı yasaklandı. 1980'lere gelindiğinde Ruslar tüm SSCB'de nüfusun yarısından az oldukları halde, 18 milyon parti üyesinin yüzde 59.7'sini oluşturuyorlardı. Bebek ölüm oranlarından yaşam standartlarına kadar, diğer uluslar Rusya'nın çok gerisindeydiler.

Stalinist bürokrasi dünya kapitalizmiyle silahlanma alanında giriştiği rekabeti kazanmak ve batının yüzlerce yıl süren sanayileşme hamlesini birkaç on yılda tamamlamak için Rusya'da emekçi sınıflara, kadınlara, diğer uluslara, azınlıklara, tüm özgürlüklere eşi benzeri görülmemiş ölçüde büyük bir şiddetle saldırdı. Milyonlarca insanı öldürdü. Yahudi düşmanlığını en az Naziler kadar genel geçer bir önyargı olarak kullandı, yaygınlaşmasına hizmet etti. 1930'lar boyunca İspanya'dan, Almanya ve Fransa'ya kadar devrimci kitle hareketlerine ihanet etti.

Naziler dahil, becerebildiği her ülkede, burjuva sınıflarıyla uzlaştı.

Moskova duruşmalarında 1930'lar boyunca, Ekim devriminin mirasını taşımaya çalışan tüm devrimcileri idam etti.

Bütün bunları başarmak için stalinizmin hem "derin" ve gizlisinden hem de açığından çok güçlü bir devlet aygıtına ihtiyacı vardı.

Bu devlet aygıtında, kendisine Marksist adını verdikçe marksizmi aşağılayan bu bürokratik baskı örgütlenmesinde sosyalizmi, Stalin'in şahsında "son Bolşevik"i görenler, göremedikleri yerde, arayıp, tarayıp icat edenler Yalçın Küçük'e solcu aydın da derler, Ergenekon'a ABD oyunu da.

Şenol Karakaş

KitaplıK

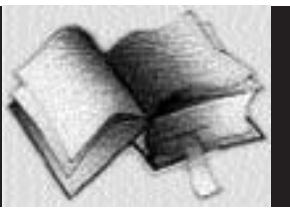

HER HAFTA BİR KİTAP

"İşçi çalışmadığı zaman kendini mutlu ve huzurlu hisseder"

"*Kapitalistin işçi üzerindeki egemenliği, nesnenin insan üzerindeki, ya da ölü emeğin canlı emek ya da ürünün üretici üzerindeki egemenliğidir. Çünkü, işçi üzerinde egemenliğin araçları haline gelen metalar, gerçekte üretim sürecin ürünleridir. Bu, işçinin kendi toplumsal emeğine yabancılaşma sürecidir.*"

Karl Marks'ın 26 yaşında tuttuğu bu not 1950'lere kadar dünya sosyalistlerinden ve işçilerinden saklandı. Rusya'da stalinist bürokrasi Batı'nın geçtiği 200 yılı 20 yılda geçecek bir sanayileşme istiyordu. Genç Marks'ın *1844 Elyazmaları*'nı Volkan Akyıldırım **anlatıyor.**

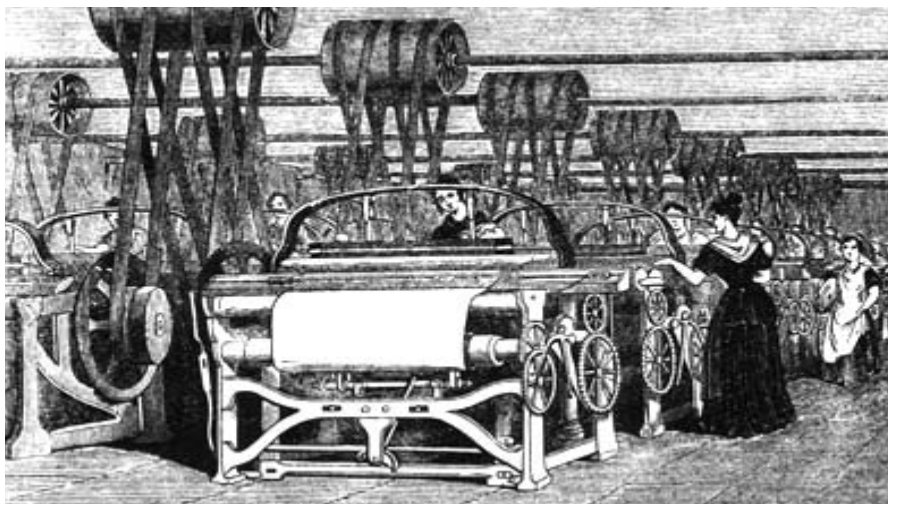

Marks *1844 Felsefi ve Ekonomik Elyazmaları*'nı 26 yaşında yazdı . Bütünlük bir kitap değildi. 1844 yılı Nisan ve Ağustos ayları arasında Paris'te yazılmış bir dizi nottan oluşuyordu. Kapitalizmin ilk devrimci eleştirisi ile Alman idealist felsefesiyle Hegel şahsında hesaplaşma bu notları Marks'a aldırdı.

Bir yıl sonra yazacağı fakat yayıncı bulamayacağı *Alman İdeolojisi* gibi *1844 Elyazmaları* uzun yıllar boyunca bilinmedi. **Lenin**, Rosa Luksemburg, **Troçki** gibi bir çok marksist, genç Marks'ın notlarını okuyamadı. Ancak 1932'de Sovyetler Birliği yönetiminin uygun gördüğü araştırmacılara okutuldu. 1950'den sonra dünyanın bir çok yerinde basıldı. El yazmalarındaki fikirler antikapitalist hareketi derinden etkiledi. 1844 Elyazmaları'nda ne vardı? Stalinist bürokrasi neden uzun yıllar boyunca notları hasır altı etmişti?

Karl Marx 20'li yaşların başında bir sol liberaldi. Alman idealizmin büyük filozofu Hegel'in görüşlerini sol kanatta savunuyordu. Toplumun adaletsiz yapısının kaynaklarını araştırmaya başladı. Tarih nasıl gelişiyordu? Dünyaya yön veren düşünceler miydi? İdeoloji neydi ve dünyayı nasıl kavramamamızı sağlıyordu? İnsanların mutsuz eden ve kölece çalıştıran bu sistemin altında hangi ekonomik güdüler yatıyordu? Hegel ve Feurbach başta olmak üzere çağının önde gelen düşünürlerini okudu, notlar aldı. *1844 Elyazmaları* uzun sürmüş bir okuma ve tartışma sürecinin ürünüdür.

Elyazmaları'nda Marks, parayı ve özel mülkiyeti sorgular. Tarihsel olmayan, bütün insanlar için aynı olan bir insan doğası var mıdır sorusunu araştırır. Aynı yıl genç Engels İngiltere'de işçi sınıfının yaşamını, çalışma koşullarını ve mücadelesini araştırmaktadır. 1844'te Avrupa çapında büyük bir grev hareketi gerçekleşmiştir. Bir önceki yüzyılda gerçekleşen burjuva devrimleri emekçi sınıfların yaşam koşullarını değiştirmemiştir. 1844'te işçiler ilk kez kendi devrimleri için bağımsız hareketlere bu yüzden girişir. Komünizm ve eşitlikçi özgür bir toplum fikrini savunan siyasi akımlar belirginleşir. *1844 El yazmaları* devrimci sınıfın tarihsel bakışının ilk satırlarıdır.

Genç Marx, kapitalist toplumun ücretli emeğin köleleştirilmesi üzerinden yükseldiğini kavramıştır. Topraklarında sökülüp şehirlere doldurulan, modern fabrika sistemine hapsedilen işçiler kendi ürettiklerine yabancılaşmışlardı. Mülksüz oldukları gibi yaptıkları iş üzerinde hiç bir denetimleri yoktur. Üretimin tümünün bilgisine sahip olmadıkları gibi ürettikleri ürünler onları belirliyordu. Her gün fabrikada ecel terleri dökerek çalışan işçinin emeğinin bir bölümüne kapitalist tarafından el konmuştur. Karl Marks insanlık tarihine en büyük katkısı olan artı-değer artık keşfedilmiştir.

1844 Elyazmaları'nın çarpıcı satırları yabancılaşmaya ayrılır. Marks'a göre komünist toplum, özel mülkiyete son vererek yabancılaşmayı da sonlandıracaktır. Ücretli emek yerini tüm insanlar için yaratıcı faaliyette bulunan özgür emeğe bırakmalıdır. Genç Marks'ın sosyalist düşüncesi insanların sınırsız özgürlüğüne dayanıyordu. *1844 Elyazmaları* tam da bu nedenle uzun zaman hasır altı edildi. Çünkü Stalinist Rusya'da ücretli emek ve artı-değer sömürüsü hızla sürüyordu. Büyük kitleler yabancılaşmış, makinaların basit birer uzantısı haline gelmişlerdi. Stalinist bürokrasi için Marks'ın yabancılaşma kuramını açıklamak, kendi iktidarını devirme çağrısı yapmak anlamına geliyordu. Belgeler bu yüzden dünya komünist hareketinden saklandı. Ancak 1991'de tüm Doğu Bloku'nda işçiler tarafından yıkılan stalinizm, 1844 Elyazmaları'nın devrimci ruhunu asla silemeyecekti. 1999 Kasım'ında ABD'nin Seattle kentinde Dünya Ticaret Örgütü toplantısını basan göstericiler "Kar değil insan" sloganını atıyordu. Kâr için madenlerde, tekstil atölyelerinde ölesiye çalıştırılanların sesi küresel kapitalizme meydan okuyacaktı. Bir çok aşağıdan küreselleşme yanlısının argümanları genç Marks'ınkilerle çakışıyordu. Türkçe'de iki adet 1844 Elyazmaları baskısı var. İlki Sol Yayınları'ınınki, gerçekten berbat bir çeviri. İletişim Yayınları tarafından yayımlanan Murat Belge çevirisini okumanızı tavsiye ederim.

SİNEMA - DVD

Özcan Alper'in ilk uzun metrajlı filmi vizyonda

Dönülemeyen hayatın "Sonbahar"ı

Yusuf 30'lu yaşlarda cezaevinden sağlık sebepleriyle erken çıkmış, ölmek üzere büyüdüğü Hemşin'e annesinin yanına dönmüş anlatacak fazla bir şeyi kalmamış biridir. Sadece az kalan zamanını yaşayıp yaşamakta tereddüt etmektedir. Şansını denemeye, tekrar son defa yaylaya çıkmaya, küçük bir çocuğa matematik öğretmeye, aşık olmaya falan karar verir. Kazandığı çok sayıda ödülle adından söz ettiren Sonbahar böyle bir hikâyeden yola çıkıyor. Bir de tabii 2000 yılında F tipine karşı katıldığı açlık grevi ve peşi sıra gelen Hayata Dönüş Operasyonu var.

Bir filmde geçmişe dayalı bir görüntünün ara ara karşımıza çıkması genelde filmin işleyişi için bir sebep sonuç ilişkisi kurulmasına yarar. Sonbahar bunu ikili olarak gerçekleştirdiği için başarılı bir film. Filmin ilk üç beş dakikası içinde Yusuf'un açlık grevi yüzünden ölüme gittiğini biliyoruz, bu işleyişin mekanik yanı. Ancak ikinci işleyiş bundan biraz daha karmaşık, bunun aynı zamanda toplumsal çöküşün imgesel anahtarı olması. Adı üzerinde Hayata Dönüş Operasyonunun Yusuf'u hayata döndüremediği gibi Hemşin'i bile bir ölüm kasabasına çevirmiştir. Bunun yan teması cebimizde duruyor, dağılmış Rusya'yla kaybolan bir sosyalizm hayali.

F tipi ve açlık grevi ya da ölüm oruçlarıyla ilgili filmde detaylar yok. Sadece bitmeyen bir hesaplaşma. Gecenin ortasında karşımıza dikilen, unutulmaya direnen bir hayalet. Toplumsal hafızamızın zayıflığından yakınan anlayışa sadece bir küçük cevap başka bir filmin repliğinden geliyor: "Hiç kimse bana unutmayı öğretemez."

İklim değişikliği felaket tellallığı mı?

Edward Said, 14 Aralık 2001 tarihinde London Reviw of Books'a verdiği röportajda "*kendim de dahil olmak üzere birkaç kişi Oslo'daki Filistin teslimiyetinden bugüne neler olup bittiğini yazmaya çalıştık, fakat ana-akım medya ve hükümetler, hatta aldatmacaya katkıda bulunan Dünya Bankası ve özel vakıflar, benzeri kuruluşların maddi desteği ile dolaşıma sokulan durum raporları ve tavsiyeler yanında sesimiz üzücü bir şekilde cılız kaldı, çoğu durumda da söylediklerimiz felaket telalığı olarak addedildi*" diyor. 1948'den beri işgal edilen Filistin topraklarında yeni bir katliam yaşanıyor. Tam bunların olduğu dönemde Avrupa Birliği yeni dönem başkanlığını yapan Çek Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Vaclav Klaus'un Financial Times'da çıkan yazısında küresel ısınmaya ilişkin sözleri "*Küresel iklim temelde değişmiyor, ancak küresel ısınma konusunda yaygaracılar, siyasetçileri (ve bazı sıradan insanları) bir kıyamet gününün yaklaşmakta olduğuna ikna ederek, bu yanlış varsayım üzerinden özgürlüklerimizi dizginlemeye ve refahımızı düşürmeye çalışıyor.*" diyor.

Filistin ve iklim değişikliği, iki konuda da milyonlarca sıradan insan birilerinin hoşlarına gitmese de felaket tellallığı yapmaya devam edecek. Sesimizin de cılız kalmaması için daha radikal, daha kitlesel, yoksulluğu da tarih yapacak bir iklim hareketine ihtiyacımız var. Bilim insanları değişen iklim koşulları üzerine her gün yeni verileri raporluyorlar. İnsanlığı ve gezegendeki tüm canlı yaşamını tehdit edecek ani iklim değişikliğinin yaşanmasına çok ama çok az zaman kaldı. Bahsedilen süreler cidden kısa 10 ila 30 yıl. Bu süre içinde atmosfere salınan karbondioksit oranlarının radikal olarak düşürülmesi gerekiyor. Radikal olarak belirtilen oranlar ise bireylerin kendi duyarlılıkları ile (elektrikli ev aletlerinin fişlerinin çekilmesi, bisiklete binmeyi, uçağa binmemeyi tercih etmek, enerji tasarruflu aletler kullanmak gibi) yapacakları tasarrufların çok ötesinde olması gerektiğini söylüyor. İklim felaketi küresel çapta yaşanmakta, sorunun oluşmasına asıl neden olanlar ise, 200 yıldır karbon ekonomisi üzerine kurulu olan kapitalist ülkeler. İklim değişikliğinin durdurulmasına yönelik atılacak her adımda karşımıza dev karbon (petrol, kömür, otomotiv) şirketleri ve bunların sözcüleri olan hükümetler çıkıyor. Çok uzun süre uluslararası anlaşmaların güdük kalması için ellerinden gelen çabayı gösterdiler. İklim değişikliği vardır yoktur tartışması yapılabilmesi için anormal paralar harcadılar. Temiz suyu, elektriği, doğru düzgün barınma koşulları olmayan dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun yaşadığı azgelişmiş ülkelerine de aynı yükümlülükler altına girmelerini şart koştular. Ciddi tedbirler alamayız, yenilenebilir enerji kaynakları çok maliyetli yatırım yapamayız dediler. Ulusal ekonomilerimizin varlığı rekabete dayalı, ancak rekabet koşullarının izin verdiği oranlarda karbon ekonomisinden, temiz enerjiye geçiş yapabiliriz dediler. Ülkelerinde yaşayan insanların yaşam hakları için değil, şirketlerin karları için pazarlık yapmaya soyundular. Yenilenebilir enerjilere geçiş, binaların izole edilmesi, otomobil kullanımının sınırlanması, yaygın, ucuz, konforlu, raylı toplu taşıma sistemlerinin hayata geçirilmesi için gerekli olan kamu harcamaları ve yasal düzenlemeleri yapamayız yeni liberal politikalarımız buna izin vermez dediler. Son otuz yıldır şirketlerin karlarını arttırmaya yönelik "Özel iyidir, kamu kötüdür. Kâr insan ihtiyaçlarından önemlidir" fikrinin iklim gibi havadan sudan bir konu ile yıkılması en çok korktukları şey aslında.

Bütün bu veriler aslında sorunu kimin, nasıl çözmesi gerektiği konusunda iklim aktivistlerine belli bir harita sunmakta. Başarmamız gereken şey çok büyük, ama sorunu çözmek istiyorsak pek fazla seçeneğimizde yok.

İklim değişikliğinin durdurulması için alınacak tedbirler şirketlerin kar etmesine dayalı pazar ekonomisi içinde hayata geçirilemez. Yenilenebilir enerji kaynaklarından enerji elde edilmesine yönelik teknolojilerin uygulanması için büyük kamu yatırımlarına ve yasal düzenlemelere ihtiyacımız var. Şirketler ancak karlarını hesaplayarak bu yatırımları yapmak isteyeceklerdir. Oysa hükümetler kar etmek zorunda değillerdir. Hükümetler vatandaşlarının daha iyi yaşam sürmeleri için faaliyet sürdürmeleri gerekir. Binaların izolasyonunun yapılması, güneş panellerinin, rüzgar tribünlerinin, toplu taşıma için rayların inşa edilmesi yeni iş ve ücret anlamına geleceği içinde fedakarlık yapmadan hatta milyonlarca insanın yaşam seviyesini yükselterek bu sorun çözülebilir.

O zaman ilk talebimiz hükümetlerden olacak ve yeni-liberal politikaların uygulayıcıları değil, milyonlarca yoksulun çıkarını savunun diyebiliriz. Bu talebi tek bir ülkede savunmak, hayata geçirmek sorunu tamamıyla ortadan kaldırmayacak. Tüm insanların adil, eşit bir ortamda yaşabilmesi içinde iklim değişikliğine uluslararası bir çözüm bulmak gerekiyor. Kimi ülkeler güneş, kimi ülkeler rüzgar enerjisi, kimi ülkeler ise teknoloji ve ekonomi açısından daha zenginler. İnsanlığın enerji ihtiyacını temiz enerji kaynaklarından sağlayarak sürdürebilmeleri içinde bu kaynakların paylaşılması, birbirini destekler sistemler kurulması gerekiyor. Bu Hindistan'daki milyonlarca yoksul insanın iklim değişikliğine katkıda bulunmadan, temiz suya ulaşmasına, elektrik kullanabilmesine, özetle yoksul kalmalarına neden olacak çözümler dışında yaşamalarına olanak tanıyacak. Öyleyse başka bir ihtiyacımız uluslararası, adil, yaptırımları olan etkili bir sözleşme. 2009'da Aralık ayında yapılacak Kopenhag görüşmelerinde masaya oturanlar bu sefer şirketler ve onların sözcüleri olmayacak. "Kar değil, insan" diyen uluslararası bir hareket olacak.

Hükümetleri iklim değişikliği konusunda yasal düzenlemeler yapmaya, paralar harcatmaya, uluslararası sözleşmeleri imzalamaya zorlayacak olan ise uluslararası kitlesel bir harekettir.

Soruna uygun radikal, sosyal çözümler ile halledilebilir. Bu ise kolay olmayacak. Yenilenebilir ekonomiye geçiş, sosyal devletin kazanılmasından daha büyük değişimleri gerekli kılmakta. İnsanlığı ve gezegeni kurtarmak için her şeyi değiştirmeye hazır kitlesel küresel hareket olmadan gerçekleşmez. Ama devrimler de insanlar her şeyi değiştirmeye karar verdikleri için başlamıyor.

Nuran Yüce

10 Ocak 'ta İstanbul Taksim'de ıslıklar, düdükler, sloganlarla bin savaş karşıtı ses çıkardı. Galatasaray'da Küresel BAK'ın çağrısıyla buluşan başı açık başı örtülü kadınlar, gençler, yaşlılar Filistin ve Barış bayraklarıyla Taksim'e yürüyüşe geçti. İstiklal Caddesi boyunca yüzlerce kişinin alkış ve ıslıklarla destek verdiği yürüyüş Taksim Meydanı'nda gerçekleştirilen bir basın açıklamasıyla sona erdi. Küresel BAK adına konuşan Zeynep Tanbay, herkesi Filsitinle dayanışmaya ve hükümeti İsraill'e olan anlaşmaları iptal etmeye çağırdı.

YAŞAM SAVUNUSU

Doğanın da, hayvanların da ne haklarını savunacak 'avukatları', ne çıkarlarını koruyacak 'sendikaları', ne de 'oy hakları' var. Görev 'yaşam savunucuları'na düşüyor... Unutmayın! Türcülük de, tıpkı "ırkçılık" ve "cinsiyet ayrımcılığı" gibidir.

Toslanacak duvar...

Türkiye bir türlü durulmuyor. Doğrusu, her yanı kokuşmuş, her taşın altından irili ufaklı çetelerin fırladığı, cephaneliklerin ortaya çıktığı bir Türkiye'nin kolay kolay durulması da beklenemez elbette. Hangi gerekçeyle olursa olsun, hangi gücün ittirmesi ile başlarsa başlasın; önümüzde, yıllarca gözlerimizle gördüğümüz, şiddetini ve acısını çok yakınımızda hissettiğimiz ama "bir şey yapamadığımız" çetelere karşı sürdürülen bir mücadele var. Yıllar öncesinde 'Susurluk kazası' ile ortaya serilen üstü örtülmüş "çete devlet" yapılanmasının "Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ)"ne dönüşmüş yapısı,cephaneleri ile birlikte gözler önüne seriliyor. Direnen, konumlarını kaybetmek istemeyen devlete nüfuz etmiş yapıya karşın, anlaşılan o ki, mücadele sürecek, çözülme devam da edecek. Mücadelenin yarı yolda kesilmemesi, duraksamaması ya da sonuna dek sürdürülmesi için tüm 'demokrasi güçleri'nin basıncına ihtiyaç var elbette.

Şurası artık çok açık. ETÖ, toplumda infial uyandıracak terör eylemleri yaparak, askeri darbeye zemin hazırlamak istiyordu. Kısıtlı da olsa mevcut haliyle yürürlükte olan tüm demokratik hakları yurttaşların, toplumun elinden almaya zemin hazırlama çalışması yürütüyordu. Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ)'nün, planları artık havalarda uçuşan, adeta "geliyorum" diye bağıran "ağır çekim darbe"ye yol açma çabasını kavrayamamak için; en hafifinden ve en masumundan, gözlerimizin tümden kapalı, vicdanlarımızın da köreltilmiş olması gerekiyor.

* * *

Ergenekon Terör Örgütü gibi yapılanmaların, örgütlenmelerin bir kitle tabanına ihtiyacı var elbette. Almanya'da Hitler öncesi, Mussolini İtalyası'nda olduğu gibi... "Bu 'kitle tabanını' kimler ve hangi hareketler oluşturuyor" sorusunun çok sayıda örneğini gündelik yaşamımızda görmek olası. Bunlardan biri ve çok somut olanı geçtiğimiz hafta Eskişehir'de gerçekleşti. "Sıradan faşizm, işte bu!" dedirtecek cinsten. Gerekçeleri neydi? Çok basit. İsrail devlet aygıtının ve bağlaşıklarının, Filistinlilere saldırısının suçunu, sıradan İsrailli yurttaşa ya da tümden Yahudilere mal etmek. Ona ilaveten de, 1915'de Anadolu'da yaşayan Ermenilere yaşatılan "Büyük Felaket"e karşı yurttaştan yurttaşa "özür dileme" köprüsü oluşturanlara, dolayısı ile de Ermenilere kızmak....

* * *

Radikal gazetesinin duyurduğu ve yayınladığı fotoğrafla da belgelediği vahim tablo şuydu:

Eskişehir'deki Osmangazi Kültür Dernekleri Federasyonu Genel Başkanı Niyazi Çapa, Filistin'e saldıran İsrail ile Ermenilerden 'özür dileme' kampanyasına girişenleri kınadıklarını açıkladığı basın toplantısı ve ellerinde taşıdıkları "Bu kapıdan Yahudiler ve Ermeniler giremez, köpeklere giriş serbesttir" yazılı pankartları...

İşte bu. 'Sıradan faşizm' bundan başka bir şey değil ki. Olayın duyarlı yurttaşlarca tepkiyle karşılanması ve suç duyurularında bulunmalarından sonra yapılan savunma, daha ilginç:

"...Ermeni rock grubu 'System of A Down' da "Türkler ve köpekler giremez" demişmiş, öyle afiş bastırmışmış..."

'Sıradan faşizmin', ülkesi ve milliyeti olmaz. Her nerede olursa olsun, kim yaparsa yapsın sonuç ve amaç aynı.

12 Ocak 2009 günü İstanbul (Sultanahmet) Adliyesi'nde yaptığımız "suç duyurusu"nda, hak savunucusu Avukat Eren Keskin'in açıklamasında ifadesini bulan da, tam bu idi: "Bu eylemi yapan kişiler, Ermeni ve Yahudi vatandaşlarımıza karşı ırkçılık suçunu işlemişlerdir. Söz konusu kişiler, bu suçun yanında 'insan türünün', diğer 'canlı türlerine' karşı aşağılayıcı bakışını da sergileyerek aslında "türcülük" de yapmışlardır. Ama, bugün, burada esas itibariyle suç duyurumuza konu teşkil edecek tutum "ırkçılık" olacaktır. Türkiye Cumhuriyeti devletinin altında imzası bulunan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 14. maddesi ve Türk Ceza yasası'nın 216. maddesi uyarınca söz konusu eylemi gerçekleştirenlerin cezalandırılması..."

* * *

Sürekli vurguluyorum ama, adeta bir turnusol işlevi gören ve çok açıkça somutlanan bu olay vesilesiyle şunu bir kez daha tekrarlamak istiyorum. Aslında 'ırkçılığın' da, 'cinsiyet ayrımcılığının' da, 'homofobik' tutumların da kökeninde gizli, açık "türcülük" yatar.

İnsan türünün, diğer canlı türlerine karşı küçümseyici, aşağılayıcı, ben merkezci olarak geliştirdiği "türcülük" tutumundan kurtulamayanların toslayacağı duvar da budur...

"Şu ırktan, bu ırktan olanlar giremez, köpekler girer" demenin altında yatan da budur!..

Yalçın Ergündoğan
yalcin.ergundogan@sesonline.net

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul -Tel: 0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır. **www.sosyalistisci.org**

MİLİTARİZM ÖLDÜRÜR!

Silah üretimi hızla artıyor

Henüz 2008 raporları yayınlanmadı, ama geçen yıl açıklanan 2007 silahlanma araştırmaları dünyada savaş makinalarının hızla çalıştığını gösteriyor. Stockholm Uluslar arası barış araştırmaları Enstitüsü'nün (Sipri) raporuna göre dünyada silahlanmaya harcanan pay artarak 1 trilyon 339 milyara dolara çıkmıştı. Bu bir önceki yıla göre yüzde 6'lık bir artış anlamına geliyordu.

Rapora göre son on yılda askeri harcamalardaki artış yüzde 45. Bu aynı zamanda dünyadaki üretimin yüzde 2,5'nun silahlanmaya gittiğini ve kişi başına düşen askeri harcamanın 202 dolar olduğunu göstermekte...

2007, ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana silahlanmaya en fazla para harcadığı yıl olarak kayıtlara geçti. Washington'ın 2007'deki 547 milyar dolarlık silahlanma bütçesi, ikinci sırada bulunan ingiltere'nin neredeyse 10 katı. ABD'yi, İngiltere, Çin, Fransa ve Japonya izliyor.

Silahlanma yarışında, son 10 yılda harcamalarını yüzde 162 arttıran eski Doğu Avrupa ülkeleri başı çekiyor. Doğu Avrupa ülkelerinin geçen yılki harcamaları 2006'ya göre yüzde 15 artış gösterdi. Askeri harcamaların on yılda yüzde 86 artış ile tırmanışta olduğu bir diğer bölge de Kafkaslar, özellikle Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan. Rusya'nın 2007'deki askeri harcamalarında artış ise yüzde 13.

Silah fabrikaları da silahlanma yarışına paralel olarak geçen yıl daha fazla silah üretmiş. Silah piyasası da 100 büyük silah üreticisinin tarafından kontrol ediliyor. 315 milyar dolara ulaşan silah üretiminin yüzde 63'nü, 41 Amerikan şirketi pazara sürüyor. Amerikan silah şirketlerinin silah satışından geliri ise 200 milyar dolar. 34 Batı Avrupalı silah üreticisinin pazardaki payı ise yüzde 29. Ortadoğu'da ise on yıl içinde askeri harcamalar da yüzde 62 artmış. 11 Eylül sonrası dünyaya dayatılan ABD politikaları, emperyalizm ve savaş 3. Dünya Savaşı'nın taşlarını da şimdiden örüyor.

Türkiye ilk 10'da

Türkiye silah yarışında ilk 10 ülke arasında yer alıyor. Uluslararası Barış Anlaşmaları Enstitüsü"nün hazırladığı göre Türkiye silah yarışında ilk 10 ülke arasında yer alıyor. Türkiye askeri harcamalarını bütçedeki sosyal alanlara göre hızla artırıyor. Rapor silahlanma yarışına giren ülkelerin savaşta olduğunu gösteriyor. Türkiye Kürtlere karşı 25 yıldır savaşıyor. Kürt sorununun demokratik çözümü İsrail'den alınan Heronlara da ihtiyacın kalmaması anlamına gelecek.

Ortadoğu, dünyanın en büyük silah müşterisi

ABD, dünya silah üretimin en büyük merkezi ise Ortadoğu'da dünyanın en büyük silah müşterisi. Irak'ta ABD işgali sürerken, İsrail Filistin'i yakıp yıkarken Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nün 2007 verilerine göre, Ortadoğu son on yılda dünyanın en büyük silah müşterisi konumuna geldi.

Ortadoğu dünyadaki silahların toplamının yüzde 40'ını alıyor. ABD yüzde 50'lik pay ile dünya silah üretimin yarısını elinde bulunduruyor. ABD'yi İngiltere ve Rusya takip ediyor.

Ortadoğu'da en çok silah alan ülke aynı zamanda en büyük petrol üreticisi olan Suudi Arabistan. ABD'li şirketleri 2007'de bu ülkeye 169,5 milyon dolarlık silah sattı.

2007'de Birleşik Arap Emirlikleri'nin ABD'den 6,4 milyar dolar değerinde F-16 tipi 80 savaş uçağı satın alacağı açıklandı. Mısır, Bahreyn, Ürdün ve Katar'ın da F-16 tipi 53 savaş uçağı satın alacağı kaydediliyor. Kuveyt ise ABD'den 2 milyar dolar değerinde 16 adet Apaçi helikopteri satın alacağını açıkladı. ABD'nin bu yıl içinde 11 ülkeye 350 savaş helikopteri, Türkiye'ye iki fırkateyn ve İspanya'ya da bir deniz altı vereceği söylendi.

Dünyanın ikinci büyük silah üreticisi İngiltere'nin ise silah sattığı ülkeler arasında İsrail ve Ürdün bulunuyor.

Dünyadaki silahların üçte ikisi sivillerde!

- Dünya'da her gün 1000 kişi ateşli silahlarla ölüyor, 3000 kişi yaralanıyor.
- Bu sayının 250'si savaşlarda ölümlerden oluşurken 750 kişi ise ateşli silahlarla meydana gelen cinayet, intihar, kaza gibi nedenlerle hayatlarını kaybediyorlar.
- Dünya'da 875 milyon silah kullanımda bulunuyor. Bu silahların %74'ü sivillerin elindedir. Diğer %22,9'u devletlerin silahlı kuvvetlerinin, %3'ü polisin sahipliğinde bulunuyor. Bireysel silahlanma devletlerinkinden daha fazla!
- Her yıl dünyada yaklaşık 8 milyon yeni hafif silah üretiliyor.
- Diğer araçlarla yapılan saldırılarla karşılaştırıldığında, ateşli silahlarla gerçekleştirilen bir saldırının ölümcül sonuçlara yol açma olasılığı 12 kat daha yüksektir.
- Türkiye'de son zamanlarda bireysel silahlanmayı en fazla savunan kim dersiniz? Evine giren hırsızı tabancayla öldüren ırkçı CHP Milletvekili Canan Arıtman.

Silahlanma ve kapitalizm arasındaki ilişkiyi anlamak için iyi bir broşür:

Sosyalist İşçi Yayınları